Ára: 1 forint

XVII. évfolyam 13. szám. *1961. március 30*

Ludas Matyi

Várnai György rajza

ÜNNEPI ELŐKÉSZÜLETEK

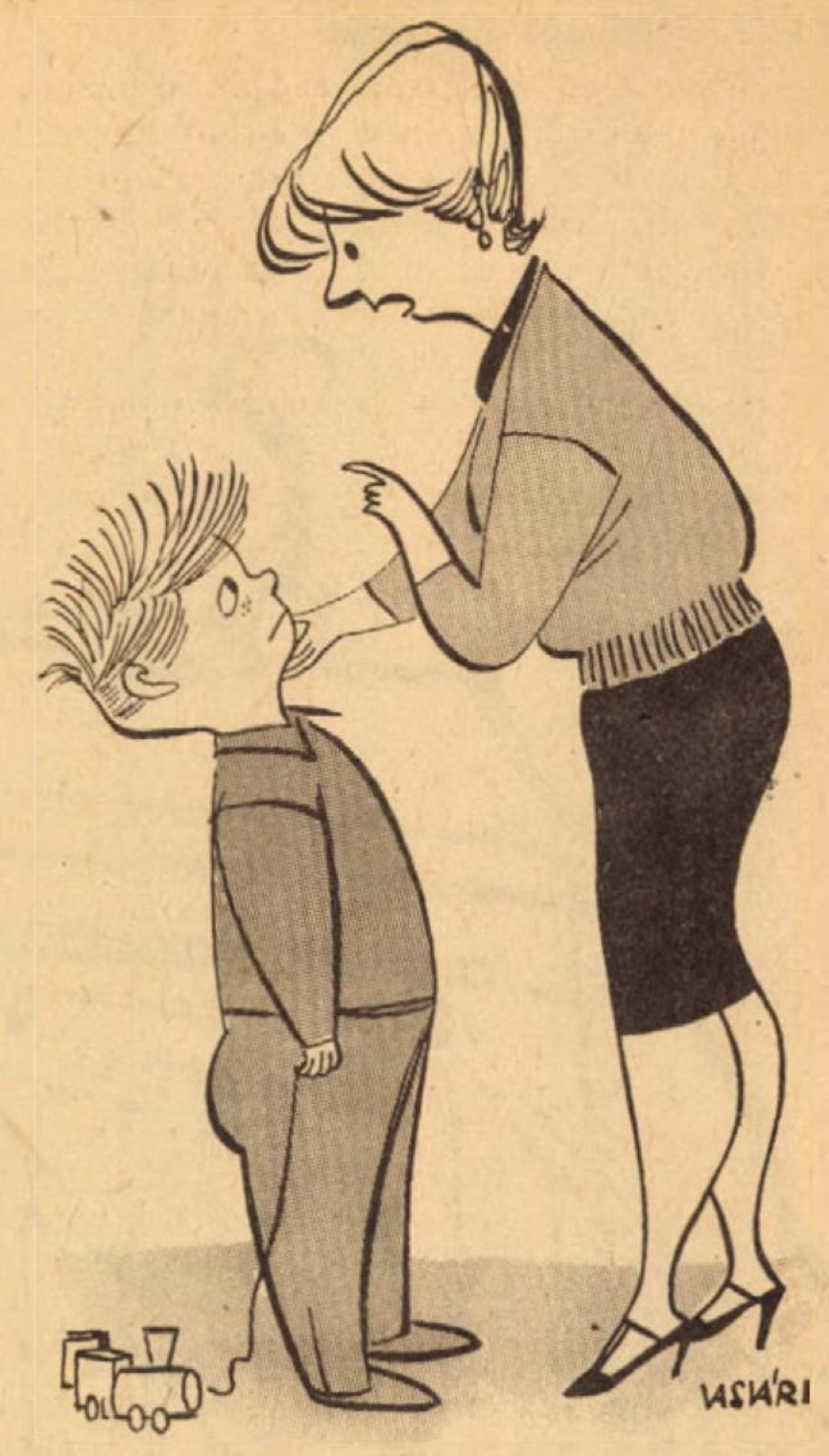
Szabvány-mosoly

Vasvári Anna rajza

– ...a földrengésnek nyolc halálos és tizenhat súlyosan sebesült áldozata van...

Közvetett bírálat

– Ha rossz leszel, elviszlek a moziba!

MAI ANEKDOTÁK

Talpraesett menyecske

Különböző megyék tsz-falvaiban kultúrszociográfiai felmérés folyt. Szabolcs megye egyik községében az adatgyűjtő férfi egyedül talált otthonában egy jóképű menyecskét. Mint a kérdőív kitöltése után kiderült – a fiatalasszony érettségizett helybeli parasztlány volt, és a tsz adminisztrátoraként dolgozott.

A férfi egyébként a kérdéseit néha évődéssel fűszerezte, de a felvágott nyelvű menyecske nem maradt adósa. Amikor az adatgyűjtő minden rubrikát teleírt – már egészen tréfára fordította a szót:

– Ezek után szíveskedjék megmondani, fiatalasszony: hányszor csalta meg a férjét? – kérdezte nevetve. – Mert bizony ezt is be kell írni.

A menyecske elpirult ugyan a váratlan kérdéstől, de röpke gondolkodás után ismét hamar feltalálta magát, és mosolyogva azt válaszolta:

– Írja be a sok évi országos átlagot.

A forint meg a csavar

Borsos Árpád, az egykori Ganz-gyári lakatos, 1952 óta a Váci úti Csavarárugyár igazgatója. Amikor átvette az üzem irányítását, harcot indított a pazarlás, az anyag és a készáru gondatlan kezelése, pocsékolása ellen. Az eredményes küzdelmet sokféle módszerrel folytatta.

Különösen szemléltetőnek bizonyult az a néhányszor alkalmazott fogása, hogy elheverő, nagyobb és értékesebb csavarok mellé odatett egy-egy forintot – és olykor megleste a pénz sorsát.

Egy alkalommal az egyik munkás véletlenül belerúgott az útján heverő csavarba, amelyen éppen rajt volt a forintos. Az illető észrevéve a talált pénzt, szó nélkül lehajolt, és zsebre vágta. Ekkor megszólalt mögötte Borsos igazgató:

– Halló, szaktárs! Az egy forintot felemelte, a két forintot meg otthagyja?!

– Milyen kétforintost? – kérdezte meglepődve és zavartan a dolgozó.

– Hát a csavart, amibe belerúgott, mert ha nem tudná, annak két forint az értéke...

A filozófia mint só és olaj

A Műszaki Egyetem gépészmérnöki karának folyosóján néhány diák vitatkozott. Az egyik második évfolyamos azt firtatta:

– Ugyan, minek tanulunk mi filozófiát? Ha érdekes is, mérnöknek még sincs erre szüksége.

A többség vitába szállt vele. Egy arra járó tanársegéd – akit szintén bevontak a beszélgetésbe – a filozófiát védők támogatására elmondotta:

– Deák Ferenc így vélekedett: „A filozófia olyan, mint a só. A só ugyanis önmagában nem ennivaló, de minden eledelben benne kell lennie."

– Csakhogy a barátom sótlan, humortalan ember – szólt tréfálkozva a témához egy másik egyetemista, a filozófiát firtató diák évfolyamtársa. – Ő ugyanis már most a „szakbarbár" cím komoly jelöltje, s ezért talán nem is fogja fel Deák Ferenc megállapításának a lényegét.

– Hát akkor, hogy barátunk jobban megértse – vette át ismét a szót a tanársegéd: – Deák nyomán talán úgy is mondhatnánk, hogy a filozófia olyan, mint az olaj. Az olaj ugyan önmagában nem gép, de az olaj szinte mindenféle gépezethez, motorhoz nélkülözhetetlen, igen sokszor mint hajtóerő és mindig mint kenőanyag.

Szenes Imre gyűjtése

Húsvéti örömök

Takács Zoltán rajza

A huszadik locsolkodás után

FOGALMAZÁS

– Maguk, írók, el sem tudják képzelni, hogy milyen nehéz dolog valamit értelmesen megfogalmazni! – kiáltott fel Kabócza Lajos, az Autóbuszüzem Irodalmi főosztályának segédfogalmazója, majd így folytatta: – Kétkötetes regényt írni a nagynénikém is tud. Eposzt, ha volna időm, tucatjával dobnék össze! De próbáljon megfogalmazni egy olyan rövid mondatot, amelyet az autóbusz elülső ajtaja fölé helyeznénk, s ez a mondat azt fejezné ki, hogy az utas, ha le akar szállni, nyomja meg a megfelelő, e célra gyártott gombot, de ne túlságosan korán, ne is túlságosan későn, hanem valamivel a megálló előtt. Ha ugyanis túlságosan korán nyomják meg a gombot, akkor a vezetőnek a szemébe világít a kis vörös lámpa az orra előtt, s ez különösen este kellemetlen, egyébként is sok áramot fogyaszt. Ha pedig túlságosan későn nyomják meg, a vezetőnek gyorsan kell fékeznie. Mindezt egy mondatban, mert nem kívánhatjuk a kedves utastól, hogy regényt olvasson az autóbuszon leszállás előtt. Ehhez sem kedve, sem ideje nincs.

– Nos – folytatta a segédfogalmazó –, nekiláttunk a fogalmazáshoz. A téma világos és mai, a terjedelem is adva van, most már csak a megfelelő szavakat kell megtalálni. Hát mondhatom, szörnyű volt. Először, hosszú hetek munkája eredményeként ezt sütöttük ki:

Tessék gombnyomás útján jelezni a leszállási szándékot, nem sokkal a megálló előtt az ajtónyitás elősegitése gyanánt.

– Magunk is éreztük, hogy nem az igazi, valahogyan nem markolja meg a lényeget, s a formaszépség is sok kívánnivalót hagy maga után. Egy másik változat így festett:

Szíveskedjék az itt látható gombot erősen megnyomni, egészen addig, amig a srégen levő lámpa kigyúl, miáltal a vezető kinyitja az ajtót a leszállás könnyebb lebonyolitása érdekében.

– Tárgyilagosan megállapitottuk, hogy ez még rosszabb. Volt egy harmadik megoldás is, az mindenre kiterjedt, de azt most nincs időm ismertetni. A kisérleteket bemutattuk az írószövetségben, de ott azt a választ kaptuk, hogy egyik sem felel meg a közlekedési realizmus követelményeinek, s legjobb lesz pályázatot kiírni.

Kabócza segédfogalmazó ekkor egy hatalmas mappát vett elő.

– Itt vannak a pályázatok. Úgyszólván az egész világirodalmat bevontuk, és más közéleti személyiségeket is. Ön mondja meg, hogy milyen eredménnyel.

Lapozgatni kezdtem. Valóban a világ nagyjai – a kedvezményes autóbuszbérlet és a 100 forintos vásárlási utalvány elnyerése reményében – küldték be pályamunkáikat. Érdemes ezek közül néhányat idézni.

GOETHE

Nyomd, s nemsokára
Leszállsz majd te is...

DESCARTES

Gombot nyomok, tehát vagyok, majd nem vagyok a buszon.

NÉPKÖLTÉSZET

Nyomd meg a gombot,
Tudod, mit ígérek?
Kinyitom az ajtót,
Utas, Isten véled!

MADÁCH

Ember, nyomd, és bízva szállj le!

ADY

Meg-megnyomott gomb a megálló előtt,
Ajtónyitáshoz csak ennyi erőt,
S leszállhat az utas...

HOMÉROSZ

Zengjed el, ó Múzsám, a leszállni kész leleményes
Gombnyomó hős utasod, ki előtt már nyilik az ajtó...

Az erélyes főtitkár

Erdei Sándor rajza

– Ha meg tetszik engedni, alázatosan felhívom a figyelmét az ENSZ határozatára...

CICERO

Még meddig kell várnunk, ó utas, gombnyomásodra, hogy kinyílt ajtó könnyítse meg leszállásodat?

NELSON

Az Autóbuszüzem elvárja, hogy minden leszállni kívánó utas nyomja meg a gombot a megálló előtt!

BERZSENYI

Romlásnak indult hajdan erős utas,
Nem látod, sofőr gombra miként figyel?

Ezek csak a költők. Mint Kabócza segédfogalmazó elmondta, tárgyalásban álltak néhány színpadi szerzővel is. Az egyik írt is egy szép egyfelvonásost, amelynek három szereplője volt, egy utas, aki jelez, egy másik, aki erről megfeledkezik, s a vezető, aki ingadozik, s hol kinyitja az ajtót, hol nem. Egy regényíró trilógiában dolgozta fel a témát. A regény címe ez volt: *„Az autóbusz utasai.”* Az első rész címe: *„Robog az autóbusz.”* Második rész: *„A megálló előtt.”* Harmadik rész: *„... és mégis nyílik az ajtó.”*

Néhány mai költőt is felkértek, ezek közül az egyik hosszú poémát készített, de szimbolikusan dolgozta fel a témát, utas helyett egy skizofrén torreádort szerepeltetett, aki szerelmese varkocsával széthasitotta a Holdat. Ezt sem tudták használni, s végül az egyik motorszerelő kisfia fogalmazta meg a most forgalomban levő szöveget: *„A megálló előtt tessék jelezni, ha leszállni kíván.”*

Tudják, hogy ez is távol áll még a tökéletestől, de hát csak az nem hibáz, aki nem fogalmaz, s az egész Autóbuszüzem bízik a magyar irodalom jövőjében.

Feleki László

Afrikai vadászfilm

Kaján Tibor rajza

– Kérek az Állatkert részére huszonnégy darab fenntartott helyet!

Vendégénekes

Mészáros András rajza

LEVÉL a vasárnapi ebédről

Tisztelt Uram!

Nem szokásom a hallgatózás, illetlen dolognak tartottam mindig is, de vasárnap délben, a Rózsadomb-étteremben akaratlanul ellestem egy mondatát, amely azóta is szüntelen elmélkedésre késztet. Az Önével szomszédos asztalnál, kerek háromnegyed órát várakoztam már a májgombóc levesre és a csemege sertéssültre, melyet szerény ünnepi ebédként óhajtottam elfogyasztani. Ön barátaival együtt a feketénél tartott, amikor a kiszolgálás késedelmes voltát reklamáltam az egyik sötétkék ruhába öltözött főúrnál. Halkan és igen előzékenyen közölte velem a főúr, igazam van, de meg kell értenem, hogy nem kapnak elég felszolgálót, mert évekig elhanyagoltuk a pincérképzést. Ő úgy gondolta, hogy velem együtt hanyagolták el, és bár én percekig kutattam emlékezetemben, mégsem voltam képes felderíteni, hogy a pincérképzést valaha is rám bízták volna. Következésképpen el sem hanyagoltam azt, és így felmentve érzem magam a felelősséget illetően, noha lelkiismeretfurdalás gyötör, hogy jó állampolgár módjára miért is nem követeltem akkoriban minden rendelkezésemre álló eszközzel a pincér utánképzés sürgős megoldását.

A szakszerű és kellemesnek ható, udvarias felvilágosítás után persze nem is reklamáltam tovább. Üdítő italt kértem, mellette majd csak jobban telik az idő, de a már előbb is tapasztalt megnyerő modorban arról biztosítottak, hogy üdítő itallal nem tudnak kiszolgálni. Megteszi szerintük a jól bevált ásványvíz is, az ismert formás kis csatos üvegben. Megkérdezhettem volna: talán azért nincs üdítő ital, mert rendelet van rá, hogy minden asztalon legyen üdítő ital? — de nem kérdeztem semmit. Elképzeltem, hogy egy ilyen provokatív kérdésre az eddig dicséretes hangú főurat megfosztom majd legnagyobb értékétől: a nyugalomtól.

Türelmesen vártam hát, hiszen délutánonként olykor én is részt veszek a közlekedési csúcsforgalomban és a Közért-bevásárlásban, amihez képest még ez az enyhén szólva vontatott éttermi kiszolgálás is valósággal üdítően hat, pláne, ha az embernek megmagyarázzák az okát. Csendben ültem és büszkén, hogy jó állampolgárhoz illőn megértem vendéglátóiparunk nehézségeit.

A csend sodorta felém azt a fentebb említett egyetlen mondatot, amellyel Ön befejezte barátainak tartott egyébként halkszavú élménybeszámolóját.

— Szinte hihetetlen — szólt Ön a barátaihoz, magasabbra emelvén a hangját —, hogy ha az ember egy félórára kimegy a minisztériumból, mennyi rengeteg problémával találkozik.

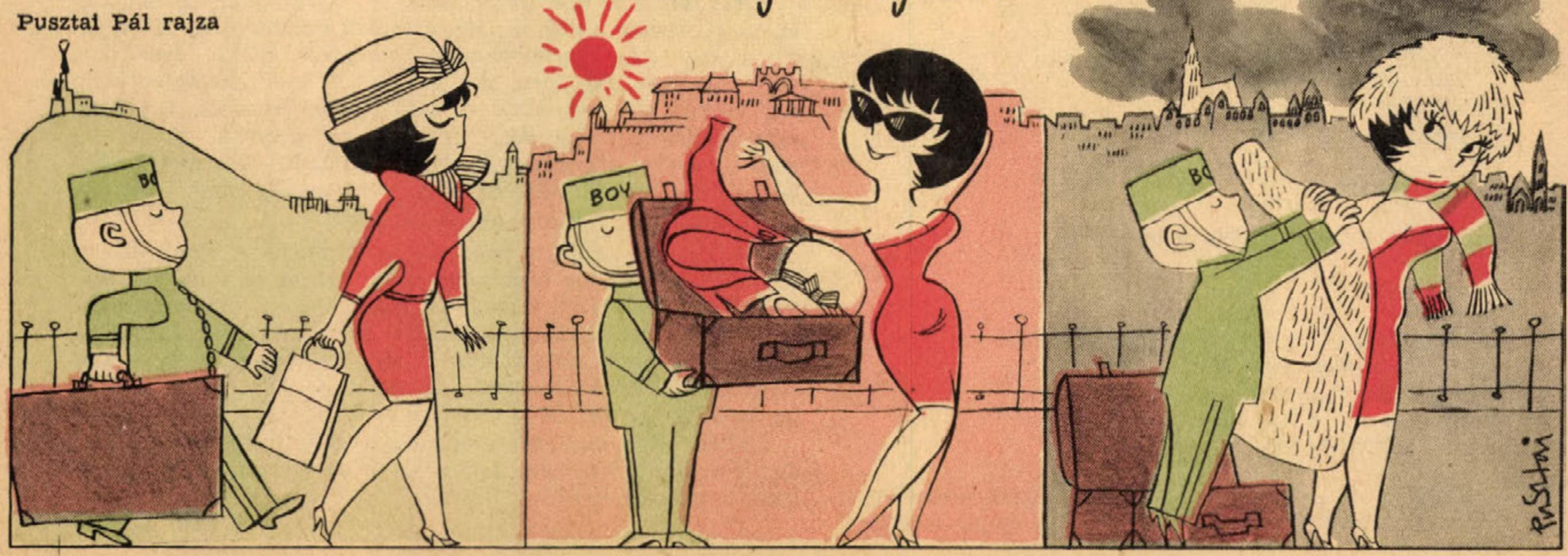
Barátai gúnyos megjegyzésekkel illették Önt, amiből én könnyen levonhattam azt a következtetést, hogy egyrészt bizonyára az egyik minisztériumunkban dolgozik Ön, és legalábbis főelőadó, hacsak ennél is nem több, másrészt pedig igen ritkán hagyja ott az íróasztalát, még egy rövidke félórácskára is, nehogy véletlenül találkozzék a rengeteg problémával, amit a minisztérium falain kívül észlelhet. Ön szerint tehát úgy áll a dolog, hogy ha az íróasztalnál ül — nincs probléma; ha kimegy a minisztériumból — van probléma!

Kérdem: miért is menne Ön ki a minisztériumból?

Földes György

Jucika és a szeszélyes időjárás

Pusztai Pál rajza

Irodalmi MESE

Az Ifjú Tanítványnak sehogyan se ment a munka. Nem rímeltek a rímek, és nem hasonlítottak a hasonlatok. Csak állt, álldogált kókadtan az ablak előtt, miközben a vékony üvegen keresztül behallatszott a madarak csacsogó danája. De ezt is hamisnak és elviselhetetlennek érezte, mint mindent mostanában itt a Földön, amióta valahogy nem volt kedve írni.

Hosszas töprengés után úgy döntött, hogy felkeresi a Mestert.

A Mestert, ki fáklya és iránytű egy személyben, kinek eszmei emlein nevelkedett, s aki szűkebb körben egyszer már tehetséges fiatal izének titulálta. Ő biztosan feleletet tud adni kínzó kétségeire.

A Mester, szokásához híven, most is ott székelt a Sündisznó bárban, egy szimpla fekete és egy dupla szőke mellett.

Az Ifjú Tanítvány először bocsánatot, majd rögtön utána elnézést kért, s amikor mindkettőt hiánytalanul megkapta, ily szókra fakadt:

— Áruld el nekem, ó, Mester, a remekműveid születésének titkát. Mi az a rejtélyes hatalom, mely varázserejű sorokba rendezi a kusza betűket. Mi az a sajátos lelki kényszer, amely szüntelen alkotásra ösztönöz?

A Mester szemérmesen elmosolyodott:

— Kell a pénz, fiam...

Dalmáth Ferenc

MONARCHIA ÉS ÁLLATVILÁG

Az angol királyi pár indiai útját vegyes érzelmekkel kísérte az angol közvélemény. Különösen a felséges vadászatok keltettek felháborodást. Fülöp edinburghi herceg, a királynő férje például egy kényelmesen berendezett magas emelvényről egy anyatigrist ejtett el, miután a tigrist sok száz segéderő megfeszített munkájával hajszolták Fülöp puskacsöve elé. Az angol sajtó bőségesen foglalkozott ezekkel a múltszázadbeli szórakozásokkal. A konzervatív „Sunday Telegraph" például ezeket a figyelemre méltó sorokat írta:

„A brit népet mély érzelmi szálak fűzik egyrészt a királyi családhoz, másrészt az állatokhoz. E két vonzalom között azonban súlyos konfliktus támad, ha az előbbi lövöldözni kezd az utóbbira..."

A lap később annak a reményének ad kifejezést, hogy őfelségeik a jövőben nem taszítják népüket ilyen keserves dilemmába.

„Művelt" ember Dél-Afrikában

Gerő Sándor rajza

Aki a könyvet szereti, rossz ember nem lehet...

Szaporulat

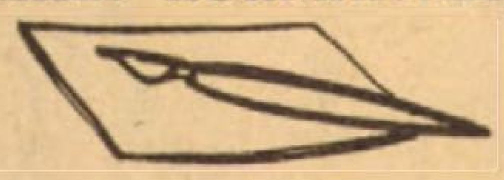
Szűr-Szabó József rajza

– Kevés? Akkor írd hozzá azt az ötszázhetvenöt bárányfelhőt is!

Vannak egészen furcsa dolgok

ÉRDEKES KORMÁNYZÓJELÖLT

Az Egyesült Államokban részleges kormányzóválasztásra készülődnek. Virginia államban valószínűleg több jelölt küzd majd egymással. Az eddigiekhez hivatalosan csatlakozott egy bizonyos George Lincoln Rockwell nevű úriember, aki nyílt nácipárti programmal lép fel. Pártjának, a „Nemzeti Szocialista Pártok Világszövetségének" levélpapírját horogkereszt ékesíti. A bizottság azzal a fennkölt indokolással fogadta el jelöltségét; hogy az Egyesült Államokban demokrácia uralkodik. A hitlerista Rockwell valóban maga is felmutat bizonyos demokratikus tulajdonságokat: névjegyén a Lincoln keresztnevet is viseli.

CSODÁLATOS TALÁLMÁNY

Pompás felfedezésre jutott egy angol mérnök. Műanyagból tökéletes váltópénzt csinált. Találmányát bemutatta az angol Nemzeti Banknak, és azt nagyszerűnek találták. Úgy döntöttek, hogy egyelőre a brit államközösség valamelyik távoli országában vezetik be próbaképpen az új, elnyűhetetlen, könnyű és egyszerűen lemosható pénzdarabokat.

Sok jó tulajdonságán kívül még egy hallatlan előnye van az új pénznek: nem hamisítható. Ugyanis az egyes pénzegységek előállítása a többszörösébe kerül annak az értéknek, amelyet képvisel.

SZEMÉLYLEÍRÁS EGY BIKÁRÓL

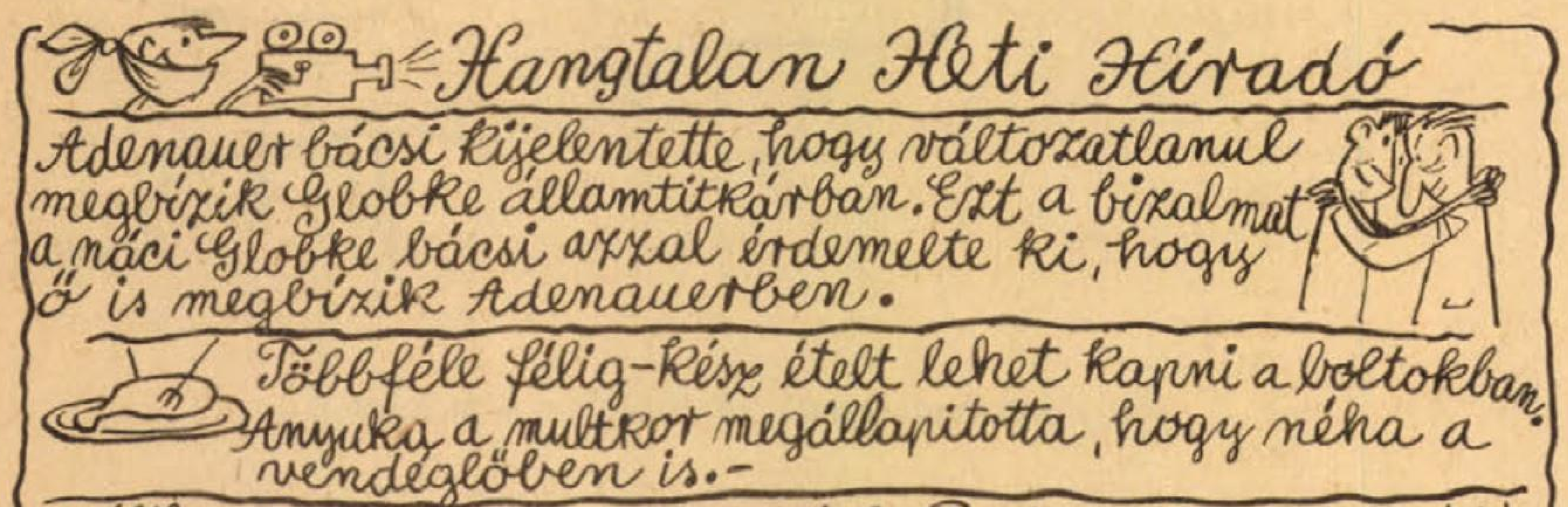

Az amerikai Louisville-ben elszabadult egy megvadult bika. A rendőrség rádiófigyelmeztetésben közölte a lakossággal a nyugtalanító hírt, s „személyleírást" is adott a szökevényről: „Sötétbőrű és négy lába van."

A RITKA HÁZTARTÁSI ALKALMAZOTT

Mindenütt van bejárónő- és háztartási alkalmazott-probléma. Egy John Durrant nevű norfolki angol úr hirdetés útján keresett háztartási alkalmazottat, s hirdetését ezzel a meglepő mondattal zárta: „Házasság lehetséges!" A hirdetésre jelentkezett egy Martha Creek nevű leány. Mr. Durrant felvette, majd elvette a leányt. Sajnos, ilyen módon sem sikerült lekötnie a háztartási alkalmazottat, mert Mrs. Durrant egy év múlva elvált tőle.

VENDÉGKÖNYV

Ünnepélyes külsőségek között avatták fel tegnap délelőtt 10 órakor a Haspók utcai „Jófalat" reprezentatív büfét. A bejáratnál elhelyezett „Tegye meg észrevételeit" című vendégkönyvben tíz óra tíz perckor már a következő bejegyzéseket olvashattam:

Ideje volna már ezt az elhanyagolt vendéglátóipari üzemet tatarozni.

Grácser Imre
XXXXV. Kerületi Főközpont

Remek dolog, hogy a büfé reggel héttől este tizenegyig tart nyitva. Ez a dolgozók igényeinek megfelel.

Kis Pál

Súlyos kifogásom, hogy a büfét nem éjjel tizenkettőtől reggel negyed hatig üzemeltetik.

Gellei Zuárd
éjjeliőr

Önhibáján kívül kopaszodó diétásnővér keresi negyvenes úriember ismeretségét, házasság céljából.

„Hétkor ma várom
a hideg pultnál"

Én már megszoktam az enyhe gorombaságot a kereskedelemben. A büfé kiszolgálóinak udvariassága egy átkos, letűnt korszakra emlékeztet.

Hovács Olivér

Mindennel meg voltam elégedve. De miért nem árusítanak ebben a helyiségben chrómozott citerakulcsot?! Kénytelen vagyok érte a XIV. kerületbe villamosozni.

özv. Csihák Rezsőné

Elhagyott a feleségem, osztályvezetőből visszaminősítettek adminisztrátorrá. Az itt fogyasztott „Niagara" puncsosszeletben azonban újra megtaláltam az élet értelmét.

Boróka Endre

Én mindenekelőtt a „Jófalat" büfé rátermett, szakszerű vezetését dicsérem meg. El vagyok ragadtatva. Nagyon gyakran fogok ide járni.

Glazur Armand,
a „Jófalat" büfé vezetője

g. sz.

Műtrágyázás

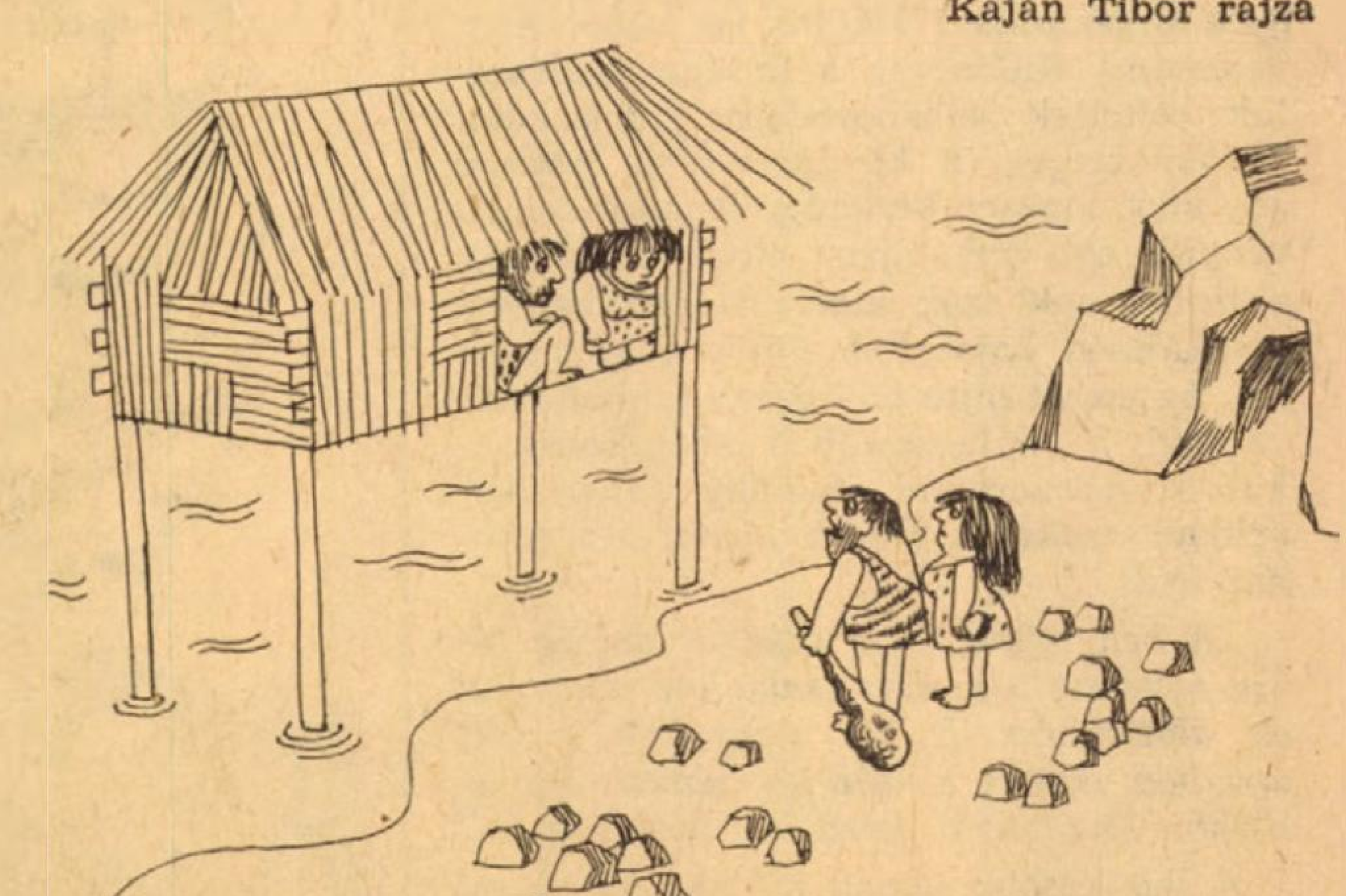
Szegő Gizi rajza

– Ezt egyék a műverebek!

Biztató ügyfelek

Kaján Tibor rajza

– A lakáscsere ügyében jöttünk . . .

DIOGENÉSZ HANYATLÁSA

Nem kívánok hosszadalmasan mesélni olyan ismert dolgokról, aminőket az ókor történetírói jegyeztek fel a népszerű görög bölcsről, Diogenészről. Hordóban lakott, minden holmija egy bot, kenyérzsák és ivópohár volt.

Nos, Diogenész egy alkalommal, midőn kedvenc szokása szerint sétálgatott, és a polgárokkal csevegett, megismerkedett egy csinos kis görög nővel, ha jól tudom, Plantának hívták. Este már együtt mentek haza Diogenész hordójába.

Másnap, midőn a filozófus délelőtti sétájából hazaérkezett, Plantát találta a hordónál. A hordó bejáratát kis függöny takarta el, s a hordón névtáblát talált, ezzel a felirattal:

> Diogenész
> Filozófus és gondolkodó
> Lelki tanácsadás:
> délután 4-től 6-ig

Mindez természetesen Planta műve volt. – Te, Dió – mondta a meghökkent bölcsnek –, élhetetlen vagy. Majd én rendbe szedem a szénádat.

Diogenész felvonta a vállát, bár nem tetszett neki a dolog. Délután a rendelési időben azután felkeresték néhányan, s a bölcs jól érezte magát, hiszen a szokásos csevegését folytathatta így is. Nem törődött azzal, hogy Planta a beszélgetésre jelentkezőktől egy-egy pénzdarabot kért.

Este Planta költségvetést csinált.

– Kimeszeljük a hordót – közölte Diogenésszel –, a hordó elé kell egy kis Zeusz-oltárt állítani, egy valamire való polgár háza elől nem hiányozhat a Zeuszoltár. Elég jól fogsz te keresni, Dió – állapította meg elégedetten.

Másnap egy fehér peplonnal tért haza. Az ő hajában szép új virágfüzér volt.

– Adni kell a külsőségekre – mondta Diogenésznek. – Légy szíves, vedd le ezt az ócska köpenyt, és öltözz át, legalább a rendelési idő alatt.

Két hét múlva, miután Planta egy szekér téglával jelent meg a hordó előtt, Diogenész fellázadt.

– Házat pedig nem építünk! – kiáltotta Plantának. – Már egy egész csomó felesleges holmit vásároltál összevissza! És a rendeléseket beszüntetem! Egyre több lapos butaságot fecsegek összevissza, ez tovább így nem megy!

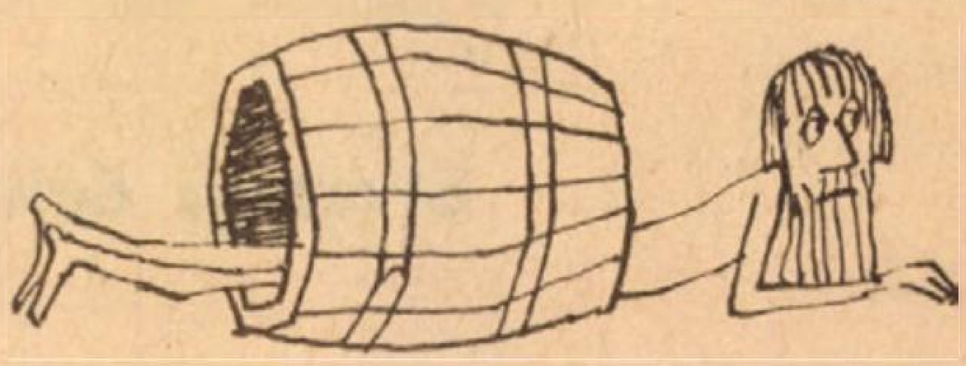
– Lehet, hogy neked a gondolataid laposak, nekem viszont ez a hordó alacsony! – kiáltotta Planta. – És vedd tudomásul, hogy gyerekünk lesz!

– A boldogság a mindentől való függetlenség! – akarta kiáltani Diogenész, de Planta a mellére bújt. – Ugye, boldog vagy, Dió? – suttogta, és a bölcsnek torkán akadt a filozófia.

A ház egyszerű volt, egy női és egy férfi lakrésszel. Planta egy fiatal kis rabszolgalányt vásárolt a gyerek mellé, Diogenész délelőttönként a gazdagabb polgárok házába járt, általában a feleségekhez, lelki tanácsadásra. Karácsonyra egy kocsit kapott Nagy Sándortól, ettől fogva egy lépést sem tett gyalog. Ebben az időben keveset gondolkodott már, egyedül egy vicclap számára írt időnként aforizmákat.

A hordót azonban Diogenész megtartotta. A ház mögött, a kert széles téglafala mellett hevert a hordó. Ide mászott be néhanapján, ha erősebben elővette a lelkiismeretfurdalás.

Somogyi Pál

Vígan dudál a portugál?

Hegedűs István rajza

Ébresztő!

Javaslatunk gólképtelenség ellen

Gerő Sándor rajza

Egy kísérleti lakótelepen

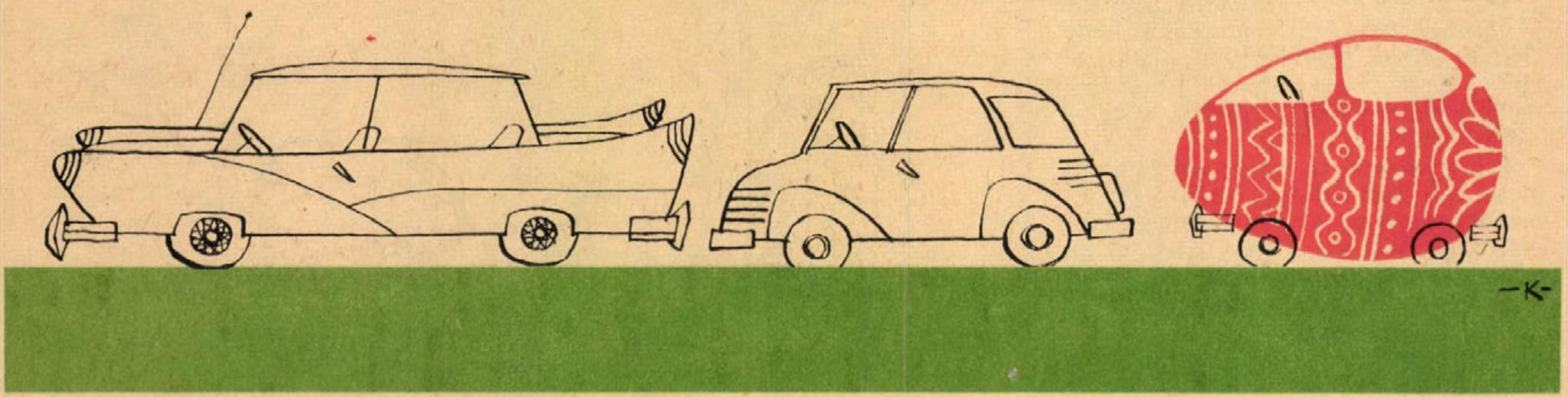
Toncz Tibor rajza

– Hát igen, a spájz egy kicsit nagyra sikerült!

Húsvéti autópark

Kaján Tibor rajza

Húsvét a keltető állomáson

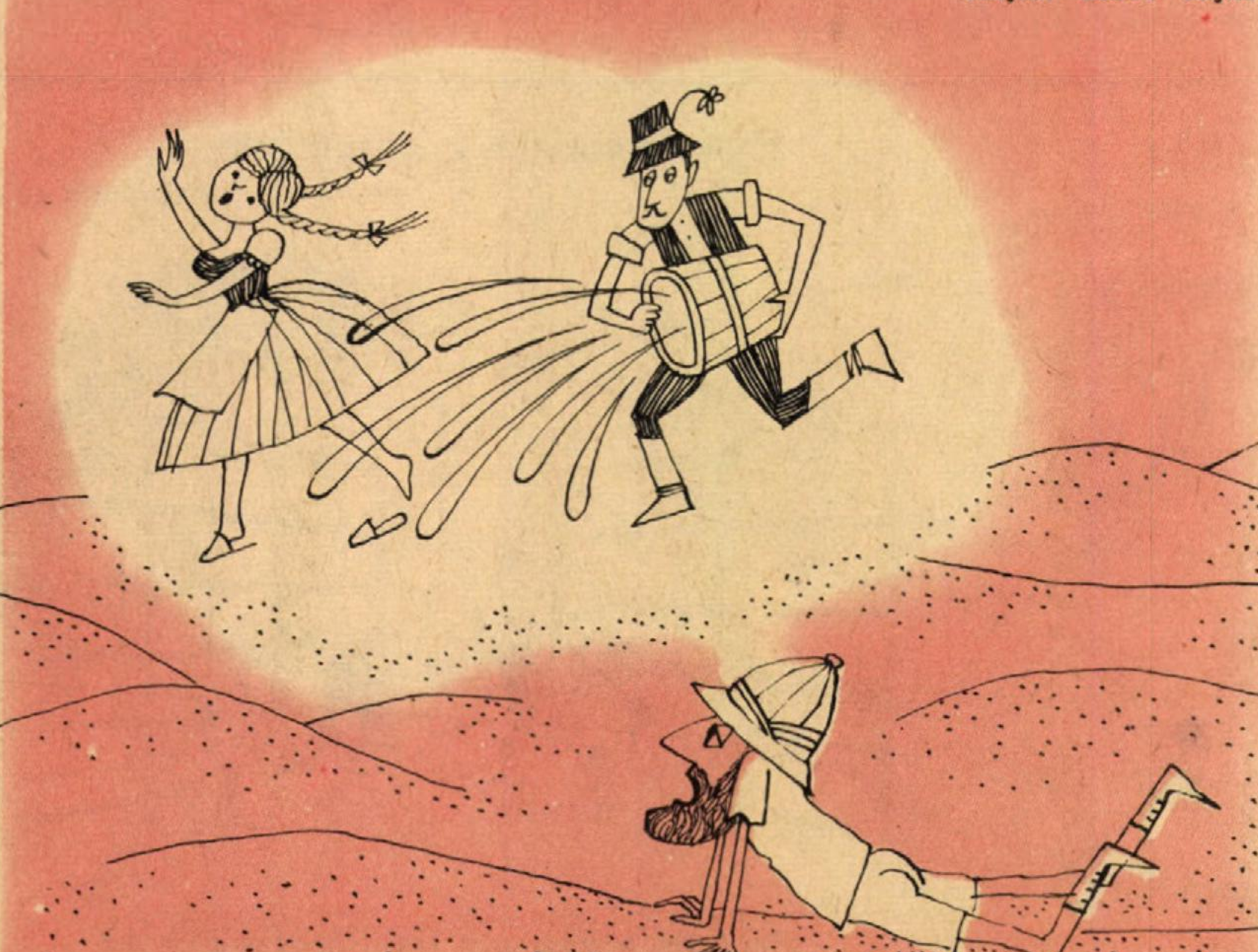
Szegő Gizi rajza

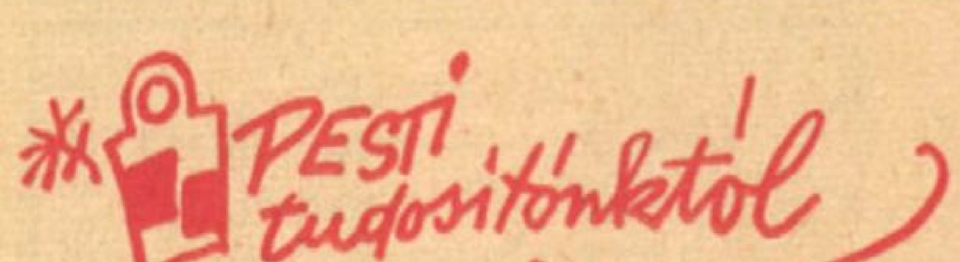

– Sajnálom, Pista, már csak csibét tudok adni!

Sivatagi délibáb húsvétkor

Kaján Tibor rajza

Valamelyik könyv előzetes ismertetésében olvastam, hogy a regény főhőse szerelmes a falu egyik legszebb leányába. Ez a mértéktartó, tárgyilagos, igazságos meghatározás azonnal alkotóan hatott képzelő erőmre. Már szemem előtt állt a legény, amint szerelmese előtt térdel, és lázasan suttogja neki:

— Te vagy az egyik legszebb, legaranyosabb, legdrágább lény az egész világon. Az egyik leghevesebb érzelem lángol a szívemben.

Most már csak a kérdés, hogy a szóban forgó mű vajon az egyik legjobb regény-e.

Két kartárs beszélget a villamoson. Az egyik nagy titkot mond a másiknak. Az izgatottan kérdi:

— És ezt te honnan tudod?

— Miért ne tudnám? Hiszen szigorúan bizalmas!

Legyünk igazságosak, és szögezzük le elismeréssel, hogy a Meteorológiai Intézet ezúttal bosszút állt a hitetleneken, a gúnyolódókon, a szkeptikusokon. Hideg időt jósolt március 19-re, vasárnapra, s valóban olyan hideg lett, hogy a gúnykacaj a lenge öltözetű kirándulók torkára fagyott. „Aki nem hisz, megfázik!” — hirdethetné egy tábla a Meteorológiai Intézet székházán.

f. l.

HÁZASSÁGI ÉVFORDULÓ

Kettesben ünnepelték szerencsés házasságuk tizedik évfordulóját. Kettesben, meghitten, jókedvűen és egy szemernyit megilletődötten. Bőséges vacsora és habzó pezsgő után kéz a kézben egymás mellé telepedtek, és rákezdtek a jubileumi társasjátékra, amelynek minden mondata így kezdődik: „Emlékszel . . . ?"

A szép fiatalasszony hamar megunta a szórakozást, és témát változtatott:

– Most pedig mondjuk el sorjában mindazt, amit tíz esztendő alatt egymás ellen vétettünk. Valljuk be összes bűneinket, hogy megtisztultan kezdjük el az új évtizedet.

– Éljen! – mondta a férj, és köszöntésre emelte poharát.

A mozdulatnak némi elterelő jellege volt. De az asszonyka nem hagyta magát.

– Ne színlelj süketséget! Kezdd el szépen!

– Micsodát?

– A gyónást. Mit követtél el a lepergett tíz esztendő alatt?

A férfi ismerte felesége makacs természetét. A fejébe vette ezt a botorságot, és addig úgy sem hagyja békében, amíg el nem hangzik a töredelmes vallomás. Sóhajtott, aztán kinyögte:

– Sikkasztottam. Folytatólagosan.

– Jaj istenem! Megkárosítottad a vállalatot?

– Dehogy! Azok vigyáznak. A te károdra sikkasztottam.

Végigsuhant az izgalom pírja az asszony arcán.

– Beszélj, beszélj!

Drámai fordulatot vett a tréfa. Fojtott hangon csörgedezett a vallomás a férfi szájából:

– Régen kezdődött. Már a mézeshetek alatt. Amikor visszatértünk nászútról, a Rákóczi úton találkoztam a vörös Kázmérival. Leánykorodban sokat forgolódott körülötted. Udvarlóid népes táborába tartozott. Kedvesen beszélgettünk, majd amikor elváltunk, így búcsúzott: „Add át kézcsókomat Verának." Egész úton hazafelé tusakodtam magamban. Adjam át neked Kázméri kézcsókját, vagy ne adjam? Amikor megláttam sugárzó kék szemedet, elhatároztam, hogy nem adom át. Egyszerűen elsikkasztottam. Rövid ideig lelkiismeretfurdalással küszködtem. Égette a kezem fejét Kázméri kézcsókja. De aztán megszoktam az egészet, úgy látszik hajlamos vagyok a bűnözésre. Sokszor találkoztam Kázmérival, soha el nem mulasztotta kézcsókját küldeni. Egyszer az induló autóbuszról kiáltott rám: „Kézcsókomat!" Sohasem adtam át. Féltékenységből, lustaságból, feledékenységből – magam sem tudnám pontosan megmondani. Aki egyszer elindul a lejtőn . . .

Vidám csend borult a szobára. Némán felhajtottak még egy pohár ünnepi pezsgőt, aztán az asszony kuncogva megszólalt:

– Mennyire rúghat az elsikkasztott kézcsókok száma?

Keresztkérdésnek hangzott. A bűnösből áradt a beismerés:

– Néhány tucatra! Talán még többre! Százakra!

– Tessék törleszteni!

Gyöngéden odanyújtotta szépen ívelt kezét.

Öt perc múlva elhangzott az ítélet:

– Sikkasztó! De ne félj, nem jelentelek fel. Megtérült a kár.

Stella Adorján

Visszavonulnak az ellenforradalmi csapatok Laoszban

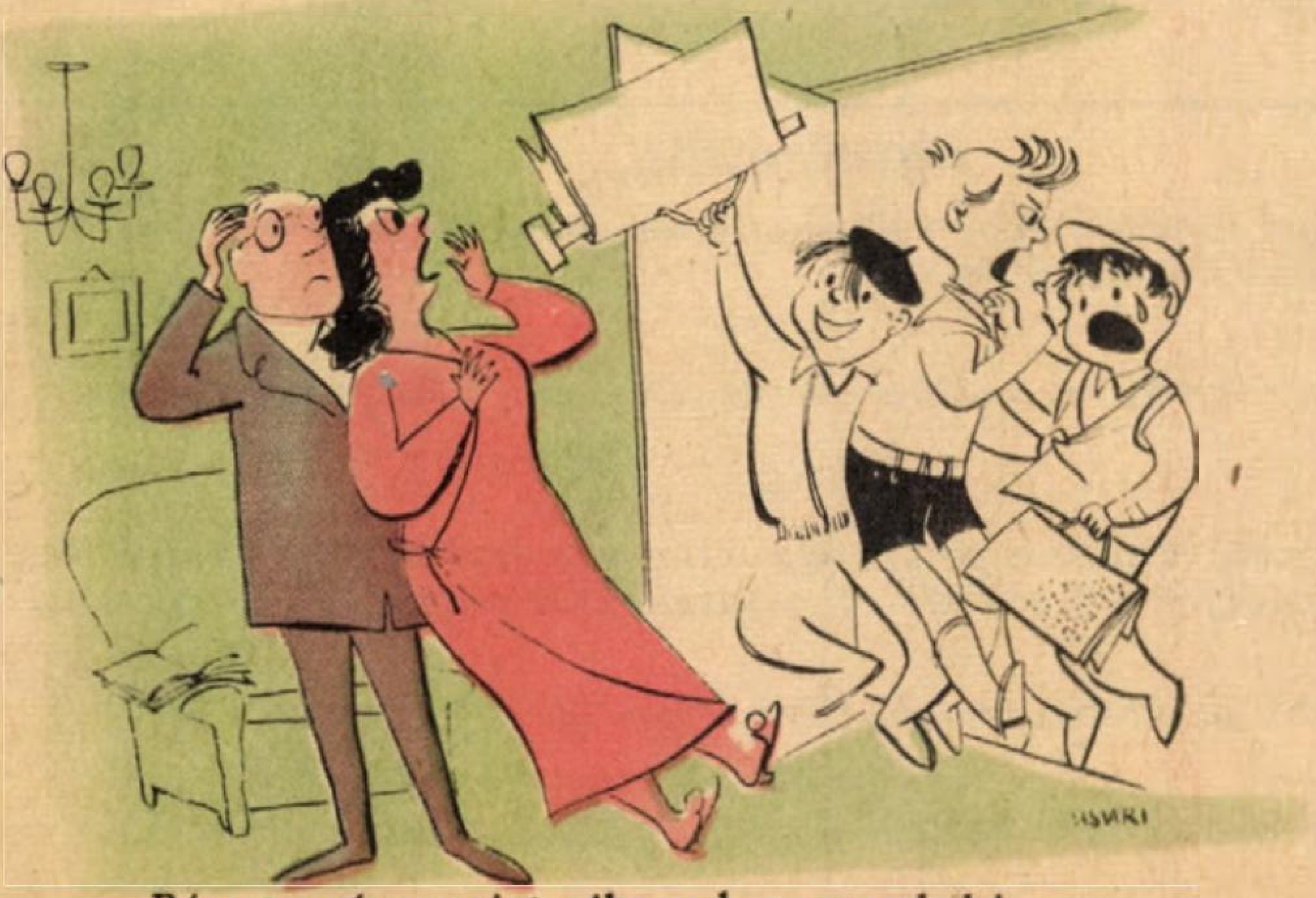
Erdei Sándor rajza

– Én mondom, Jim, nem könnyű dolog laoszi ellenforradalmárnak lenni!

Két hét iskolai szünidő

Vasvári Anna rajza

– Rémes, már megint pihennek a gyerekek! . . .

Tavaszi kirándulás

Szegő Gizi rajza

– És mivel bizonyítod be, hogy szeretsz, Pista?
– Add ide a csomagodat! Egye fene, viszem én!

ELMÉLKEDÉS a garanciáról

Elhatároztam valamelyik nap, hogy kicserélem a rádiómat, s veszek egy szebbet, jobbat, nagyobbat. Nem sokáig töprengtem, hogy mit kell tennem, mert emlékeztem egy hasznos hirdetésre: *„Rádiót szaküzletben vegyen!”* Így aztán a sarki trafikba be sem mentem, ellenben elsiettem egy rádió-szaküzletbe. Örömmel állapítottam meg, hogy a hirdetés nem csalt kelepcébe, a rádió-szaküzletben csakugyan rádiókat árusítottak. Találtam is kedvemre valót, szépet, jót, nagyot. Garancialevelet az üzletben kaptam hozzá, taxit rövid, de elszánt hajsza után magam szereztem, s félóra múlva már Vico Torriani jókedvétől volt hangos a házam tája. Meghallgattam Pedro aus Caracas történetét, s konstatáltam, hogy rádióm éppúgy, mint Torriani, kitűnően szuperál. De azért — gondoltam, — mégis elolvasom a garancialevelet, mert ki tudja, mit hoz a jövő? És íme, mit olvasok a kis levélkében, a kis garancialevélkében? Na, mit?

Azt olvasom, hogy amennyiben a rádióm egy fél éven belül gyári hiba következtében elromlana, a gyár szervizműhelye megjavítja, de az oda- és hazaszállítás az én költségemre történik. Elhűltem ezen a képtelenségen. Ki és hogyan engedhette meg magának ezt az elfogadhatatlan álláspontot? Nem elég a vásárlónak, hogy a gyár hibájából bosszúság éri, hogy időt kell áldoznia a rádió ide-oda szállítására, még a költségek is őt terhelik? Leleményes lehet az a kartárs, aki kieszelte, hogyan lehet legalább a garancialevéllel felbosszantani azokat is, akik jó rádiót vásároltak.

*

S amikor mesélem mindezt egy barátomnak, nevet és szól:

— Mit ugrálsz, ha jó a rádiód? Én tegnap vettem ezerötszázért egy motorizált parkettkefét, és holnap már viszem ki az Üteg utcába, mert rossz a kapcsolója. Autóm nincs, triciklizni nem tudok, spárgán nem húzhatom magam után, taxin megyek. Oda-vissza 60—80 forint. Legalább.

— Beszélned kellett volna a gyárral, hogy ők szállítsák el.

— Beszéltem. Plusz hatvan fillér.

— És mit mondtak?

— Hogy sajnálják, de ők erre nincsenek berendezkedve. Erre a célra sem kocsijuk, sem pénzük, sem idejük. Ők termelnek.

Úr ír, gyár termel, vevő fizet. Remélem, ha még egyszer a világra jövök gyárnak születek és nem vevőnek. De addig is garancialeveleket nyomattatok, ezzel a szöveggel: *T. Cím! Ipari termék fejében eladtam az önök üzletének tizenöt darab százforintost. Amennyiben a százforintosok hibásak vagy hamisak lennének, fél éven belül köteles vagyok azokat kicserélni, de a szállítás költsége önöket terheli. Cím: Budapest, XXXII., Mász utca 106. Név:*

Tabi László

Takarékosság

Nemrégiben vállalatomtól vidéki kiküldetésre indultam, s aktatáskámba két papír-tojástartót tettem, melyekbe pontosan tizenkét darab tojás fér.

Férjem a fejét csóválta:

— Csak nem akarsz vidékről tojást hozni? Hiszen most Pesten is van elég tojás!

— De ott sokkal olcsóbb — vetettem közbe —, itt egy negyven, ott állítólag egy húszért adják.

— Húsz fillér differenciáért cipelsz vidékről tojást?

— Sok kicsi sokra megy. Húsz fillér tizenkét tojásnál két forint negyven. És azt nem számítod, hogy milyen friss?

— A pesti tojás is friss. Közvetlenül a tyúkok alól hozzák.

Amikor hazaérkezésem után leszálltam a vonatról, és üdvözöltük egymást, férjem ijedten ugrott félre:

— Te... valami folyik a táskádból, valami sárga lé...

— Szent Isten, a tojások...

Összesen hat törött össze a tizenkettő közül. Így hát a férjem csak ennyit mondott:

— Hét húsz.

— Nyolc negyven — jegyeztem meg csendesen —, forint negyven volt darabja.

Szótlanul mentünk egymás mellett. Egyszer csak lenéztem a szoknyámra: kisebb-nagyobb szeszélyes alakzatú sárga és fehér ragacsos foltok díszítették az oldalát, ott ahol a táskát vittem.

— Szoknyatisztítás tizethat ötven — hangzott mellettem tárgyilagosan.

Férjem vigasztalt:

— Nem baj! Tojás-orgiát rendezünk ma este... Hat tojásból csinálunk rántottát! Valódi vidéki, friss tojásból!

Csak háromból lehetett... a másik három záp volt.

F. Kovács Klára

a papagáj

Nyelvének a
bölcs beszéd nem
akadály.
„Rrremek emberrr!”
raccsolja a
papagáj.
Cserreg, berreg,
csörgeti a
szavakat,
köztük számos
közérthető
is akad.

*

Ember! nincs több
oly kellemes
pajtásod,
mint a tarka,
pergő nyelvű
kajdácsok.
Magukról ők
egy mukkot sem
vallanak —
csak azt mondják,
amit tőled
hallanak.
Az erényük
kiváltságos,
szép erény:
sose csurran
a csőrükből
vélemény!
Megszívlelni
illene és
kellene:
aranyat ér
a papagáj
jelleme!

*

Bolond lyukból
bolondjában
fúj a szél...
Boldog kajdács
nem tudja, hogy
mit beszél...
Boldog ember,
akinek az
sose fáj,
hogy mit forgat
begyében a
papagáj...
Csupa derű,
csupa ábránd,
csupa hit:
úgy hallgatja
a kajdácsok
szavait.
Szentül hiszi,
mindenkiben
rossz a máj —
s igaz szót más
nem mond; csak a
papagáj!

Békés István

Mindenféle

A végrehajtási utasítás éppen olyan fontos, mint maga a törvény. Vonatkozik ez az erkölcsi törvényre is.

*

Sok érdekes élményről marad le az, aki az egész világból csak önmagát látja.

*

A legjobb nevelő eszköz a példaadás. Ha a gyerekek elkerülik azokat az ostobaságokat, amelyeket a szüleik elkövettek, akkor nyugodt életük lesz.

*

Minél öregebb az ember, annál több orvos barátja van.

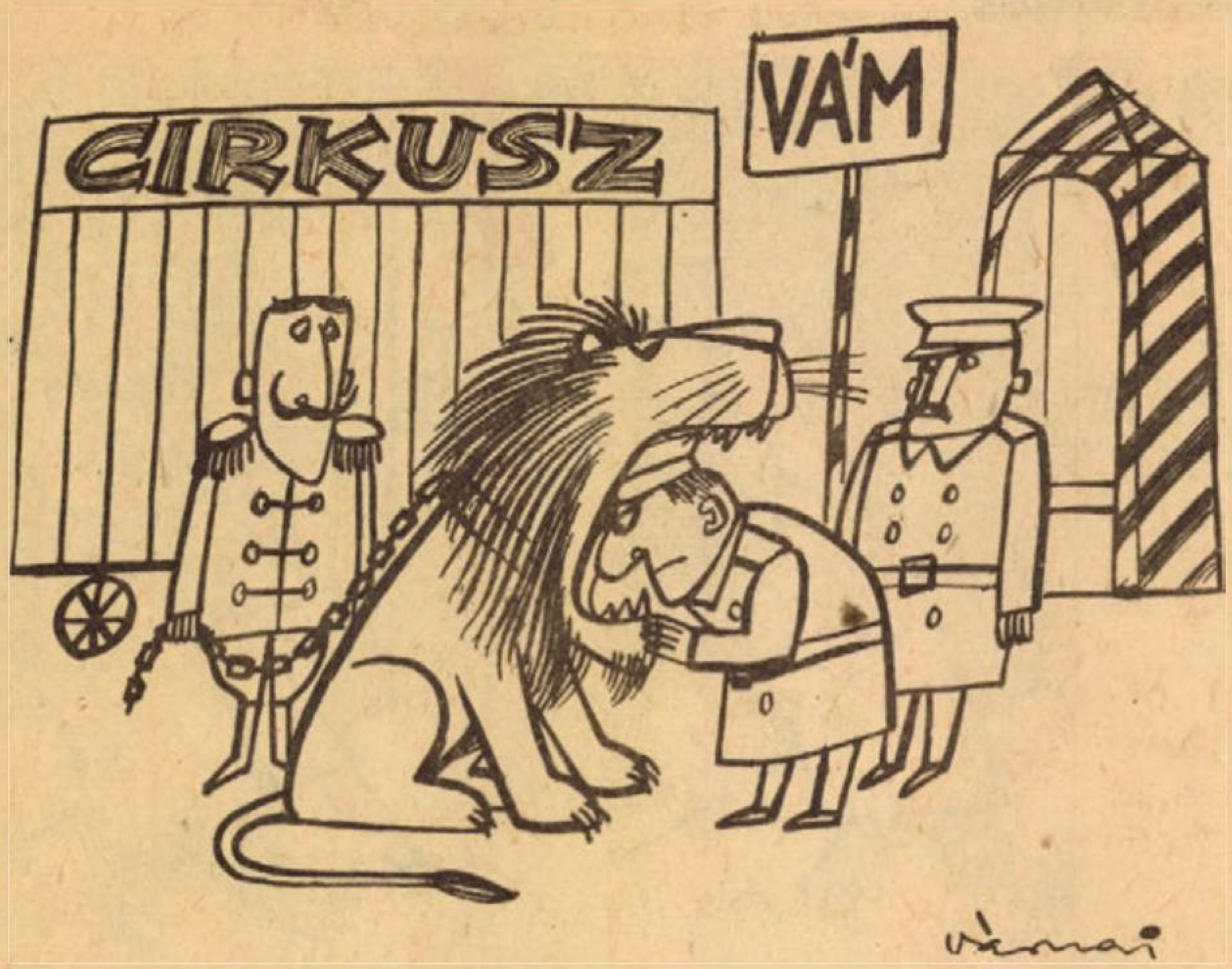
*

Azokat is elvonó kúrára kellene fogni, akiket a dicsőség részegített meg.

F. L.

Vámvizsgálat

Várnai György rajza

Dühöngő ifjúság

Török János rajza

– Kapcsold ki a rádiót, öcsi, így nem tudok koncentrálni!

LUDAS MATYI megmagyarázza

Hogyan köthet szoros barátságot a magát demokratának nevező Egyesült Államok a fasiszta, nácigyilkosokat bujtogató Argentínával?

A házasságközvetítő így szólt a vőlegényjelölthöz:

– Maga rendkívül rokonszenves, ezért elmondom erről a lányról és a családjáról az igazat. Az apa évekig élt börtönben, ma is kizárólag uzsoraüzletekkel foglalkozik. A mamának nyilvánosháza van. Ami pedig a lányt illeti, két törvénytelen gyereke él vidéken.

Megszólalt erre a vőlegényjelölt:

– Képzelheti, milyen múltam van *nekem*, hogy ezek után mégis elveszem a lányt feleségül.

Miért szállít Amerika a segélyre szoruló országoknak használhatatlan árukat?

A vámhatáron vizsgálgatják a rossz hírű csempészt:

– Mi van ebben a zsákban? – kérdi a vámőr.

– Madáreledel – hangzik a gyors válasz.

Kibontják a zsákot. Színültig tele van kávéval.

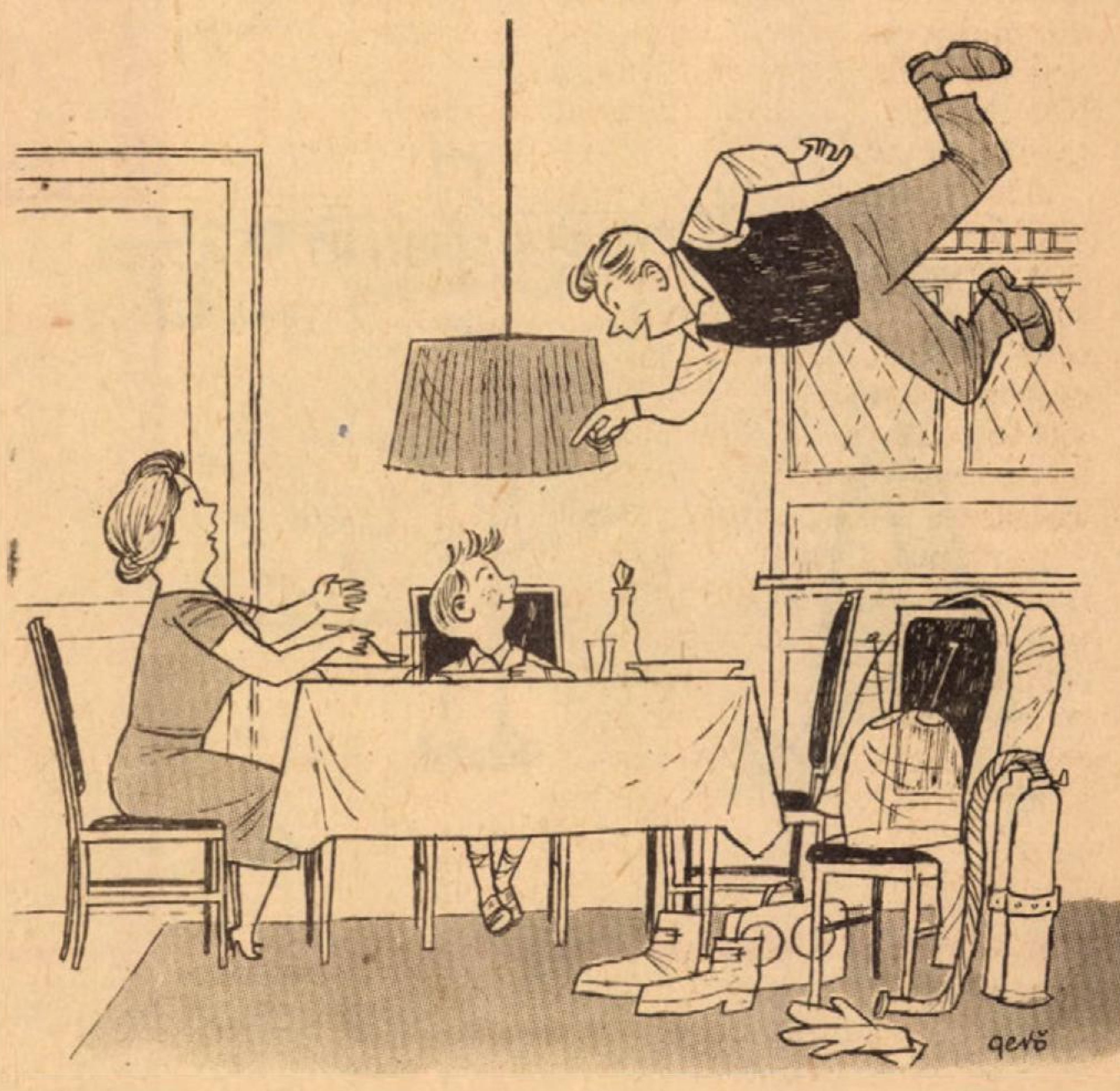
– Miket beszél itt maga összevissza! – förmed a csempészre a hatóság embere. – Hiszen ezt nem eszi a madár!

Mire a delikvens nyugodtan:

– Eszi vagy nem eszi, nem kap mást!

Az első űrhajó-repülés után

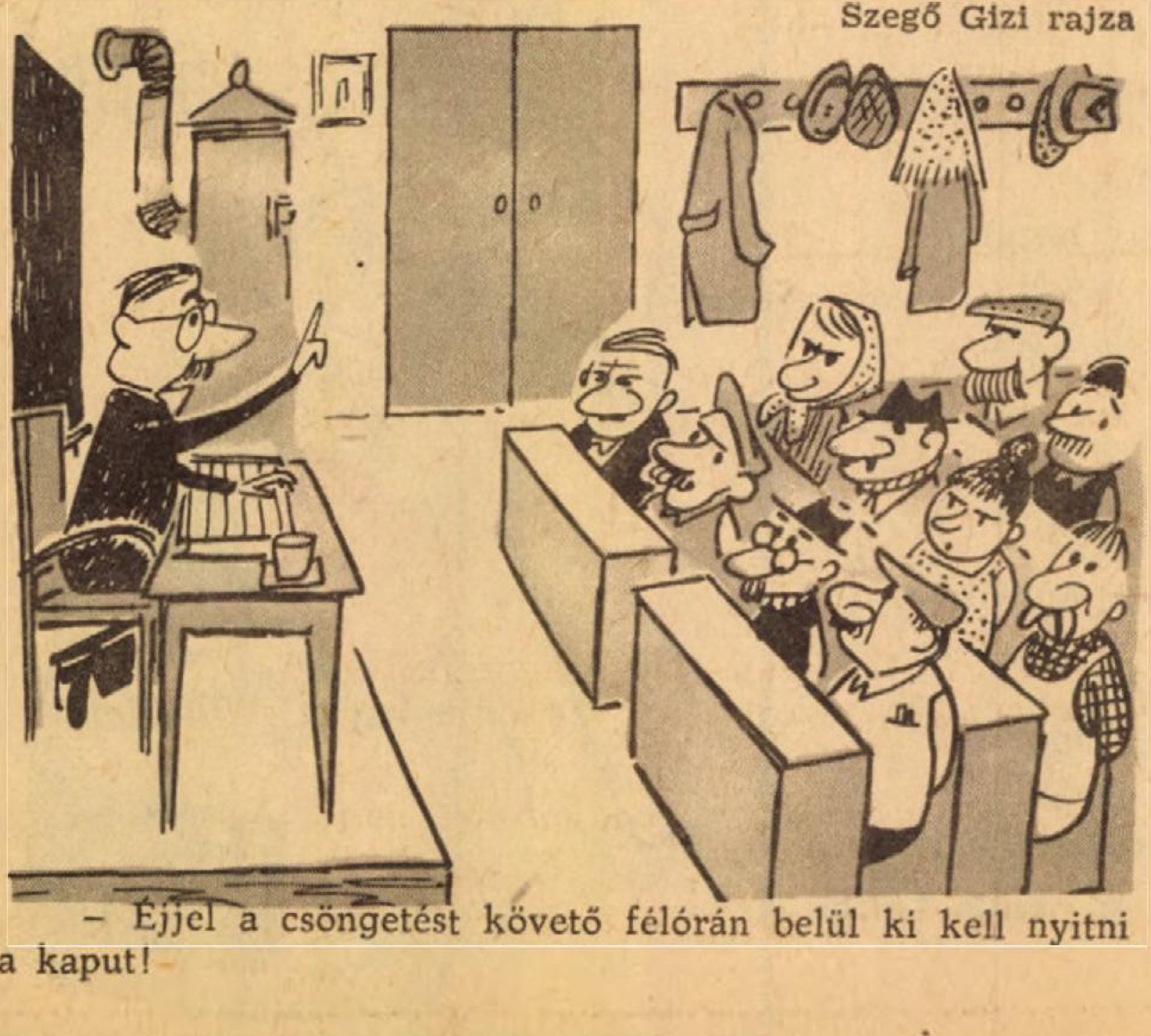
Gerő Sándor rajza

– Most már igazán hagyd abba a mesélést, és ülj az asztalhoz!

Szakmai oktatás a házfelügyelők részére

Szegő Gizi rajza

– Éjjel a csöngetést követő félórán belül ki kell nyitni a kaput!

Nyitásra készül a Balaton

Szegő Gizi rajza

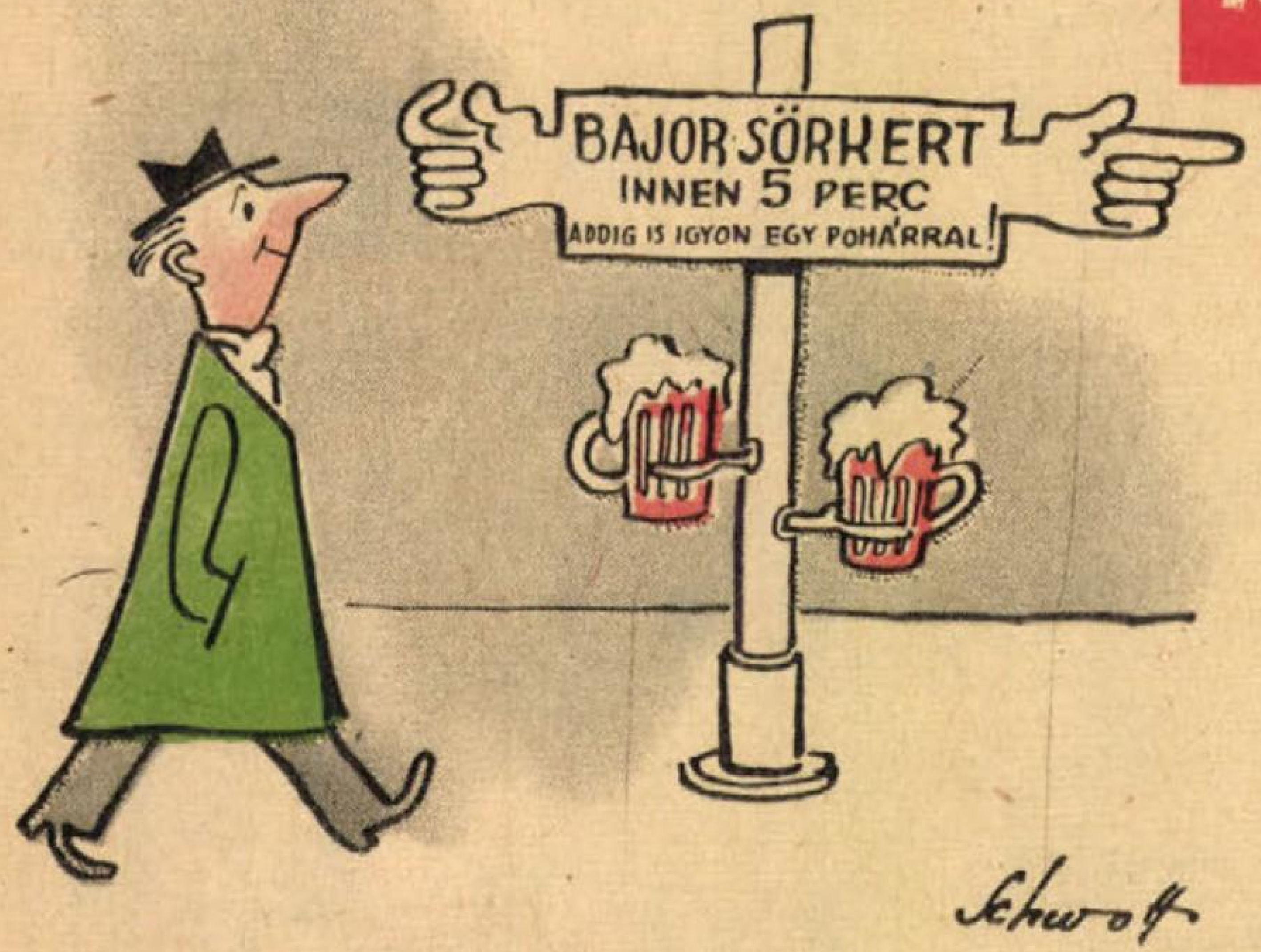

Schwott: Lipcsei látogatás

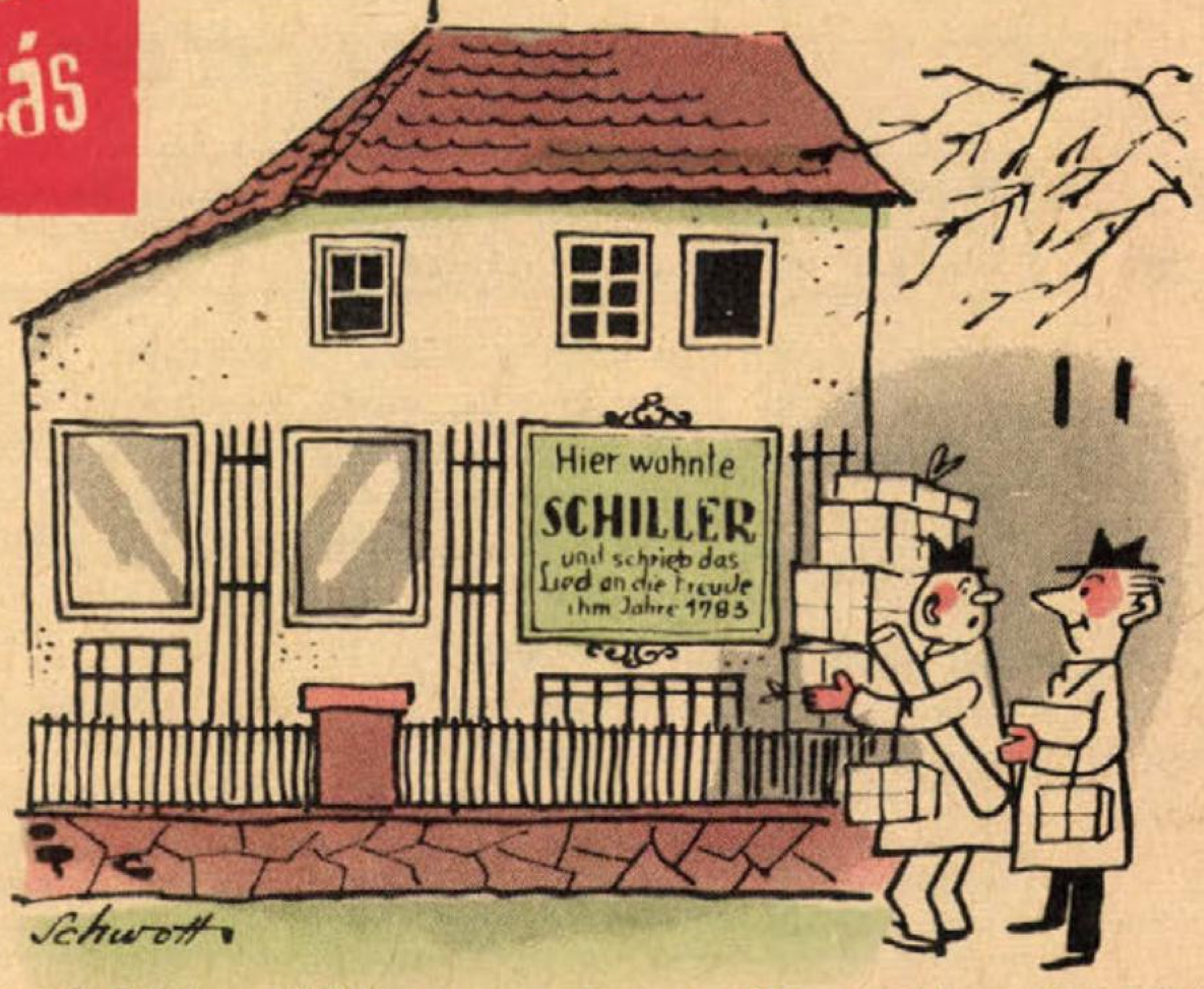
Szakmai lelkesedés

1. nap — 2. nap — 3. nap — 4. nap

Kultúrszomj

– Vedd le a felső csomagot, nem látom tőle a kulturális emlékeket!

Csendes családi szórakozás

Ül a család kába képpel,
Minden arcra méla gond száll,
Ülnek, mint a hőgutától
Fejbe talált liliomszál.

Nagyapónak az a gondja,
Nagyobb gondot el se hisz tán:
Száz év előtt kiben tisztelt
Államférfit Afganisztán?

A papa a ceruzáját
Behatóan szopja, rágja,
Könnyebben jut így eszébe
A latin név egy virágra.

A fiú a levegőbe
Mered, mint egy viaszbábu,
Töprengése oka egy kis
Déltengeri ízelt-lábú.

Olykor-olykor a mamának
Fejebe is hőség tódul:
Mi lehet a „védőétel"
Fonetikusan, de tótul?

Hajadonlány, udvarlója.
Csókra, bókra dehogy gondol!
Középkori szerszám nevét
Nyomozza nyolc lexikonból.

A leány se hederít a
Szerelemre, hiszen éppen
Nyasszaföldi mellékfolyó
Után kutat könyvben, képen.

Este lesz a délutánból,
Ül a család szót se ejtvén,
Ki-ki előtt egy-egy újság,
S az újságban — keresztrejtvény.

K. Tóth Lenke

Egy népszerű mozgalom

Mészáros András rajza

– Hova rohansz, apjuk?
– Megyek harcolni a giccs ellen!

ART BUCHWALD:

Telefonáljon Európába

Az amerikai újságokban érdekes hirdetések jelentek meg, amelyekben azt javasolták az Európába indulóknak, hogy utazásuk előtt telefonáljanak üzletfeleiknek.

„Sokkal eredményesebb lesz az útjuk" — hirdették —, „ha telefonálnak

üzletfeleiknek, ismerőseiknek, és a találkozókat előre megbeszélik. A telefonálás gyors és kényelmes."

Gyors és kényelmes? Nekem külön véleményem van. Az történt, hogy éjfélkor csengett a telefon szállodai szobámban:

— Monsieur Buchwald, van egy hívása Amerikából! Óhajtja a kapcsolást?

— Óhajtom, — válaszoltam álmosan.

— Akkor majd újra hívjuk.

Tizenöt perccel később megint csengett a telefon:

— Amerika hívni fogja — ismételték.

— Tudom.

— Most ne tegye le a kagylót!

— Nem teszem le.

Hallom, amikor Párizs jelenti New Yorknak: „Monsieur Buchwald a készüléknél van. New York jelenti Beverly Hillsnek. All right New York. All right Párizs. Halló, Párizs, Beverly Hills itt van! Halló, itt Párizs! Kapcsolom Monsieur Buchwaldot. Halló, hallják egymást?"

Én eddig jól hallottam a központokat, de most egy szót se értettem. Meg is mondtam, mire megígérték, hogy újra próbálkoznak a kapcsolással. Megkértek, ne tegyem le a kagylót. Megígértem. Megint végigélveztem a telefonközpontosok hangját, azután végre egy mély férfihangot hallottam.

— Halló, Art, itt Dave!

— Micsoda Dave?

Hangfoszlányokat hallottam, mire beleordítottam a kagylóba:

— Halló, kisasszony, egy szót se értek!

— Pillanat. Halló, New York, hall engem? Halló, Beverly Hills? Hallja a hangomat? Halló, Párizs? Jól hallanak?

— Most jól — bömbölöm.

— Halló, Art... szeretném, ha... Bardot... Meg tudja csinálni?

— Mit csináljak meg? Hangfoszlány.

— Nem hallom! Írjon egy levelet!

— Egy micsodát?

— Egy levelet!

— Nem jól hallom.

— Halló, New York, a fél levelet kér. Halló, Beverly Hills, a fél azt mondja, hogy küldjön egy levelet!

Most jól hallottam Dave hangját:

— Egy levelet?

— Igen!!

— Jó. Küldök egy levelet.

— Köszönöm, Dave! Nagyon kellemes volt magával telefonon elbeszélgetni.

Megszólalt a Beverly Hills-i központ.

— Végeztek?

New York:

— Végeztek?

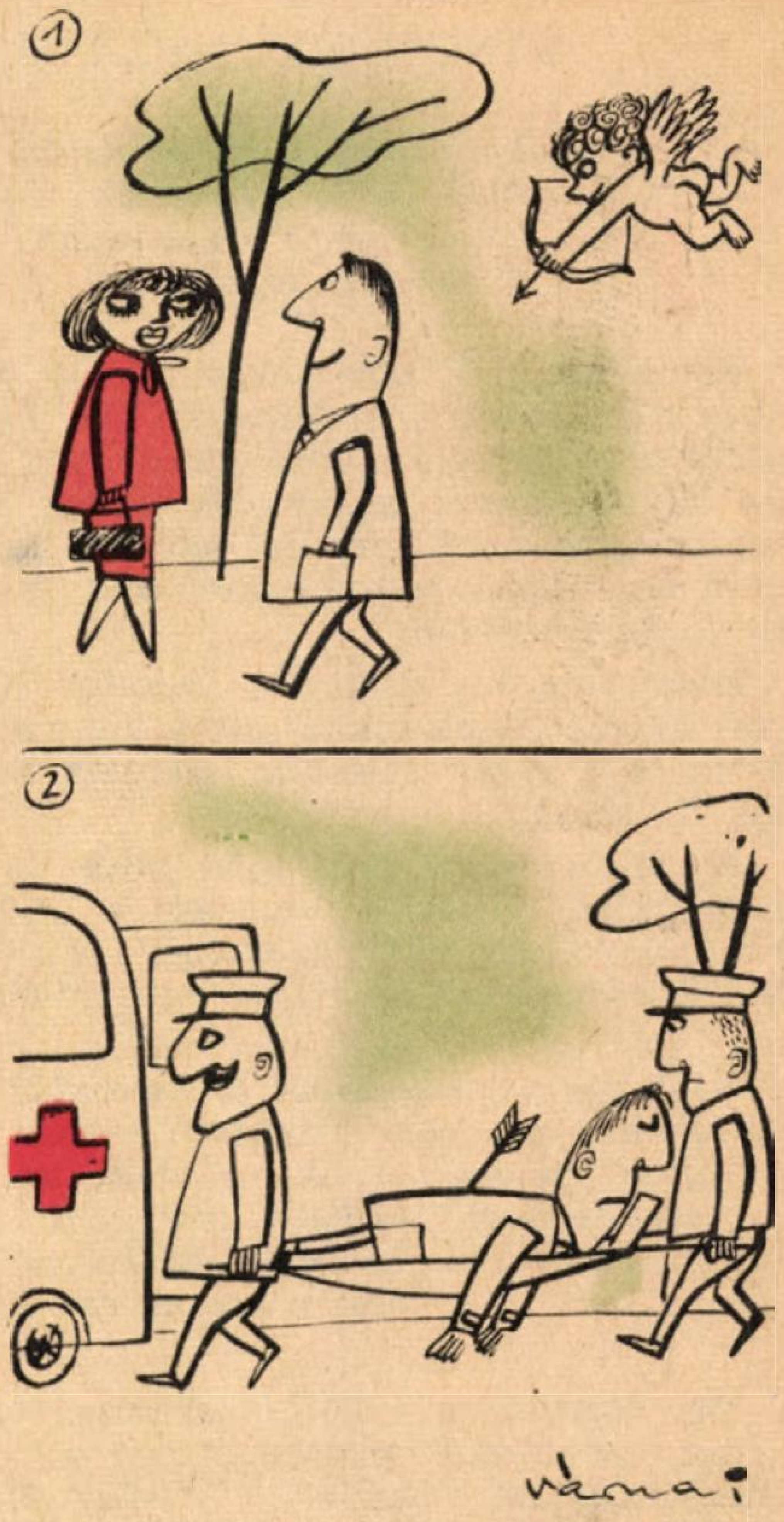
Párizs tőlem kérdezte meg:

— Végeztek?

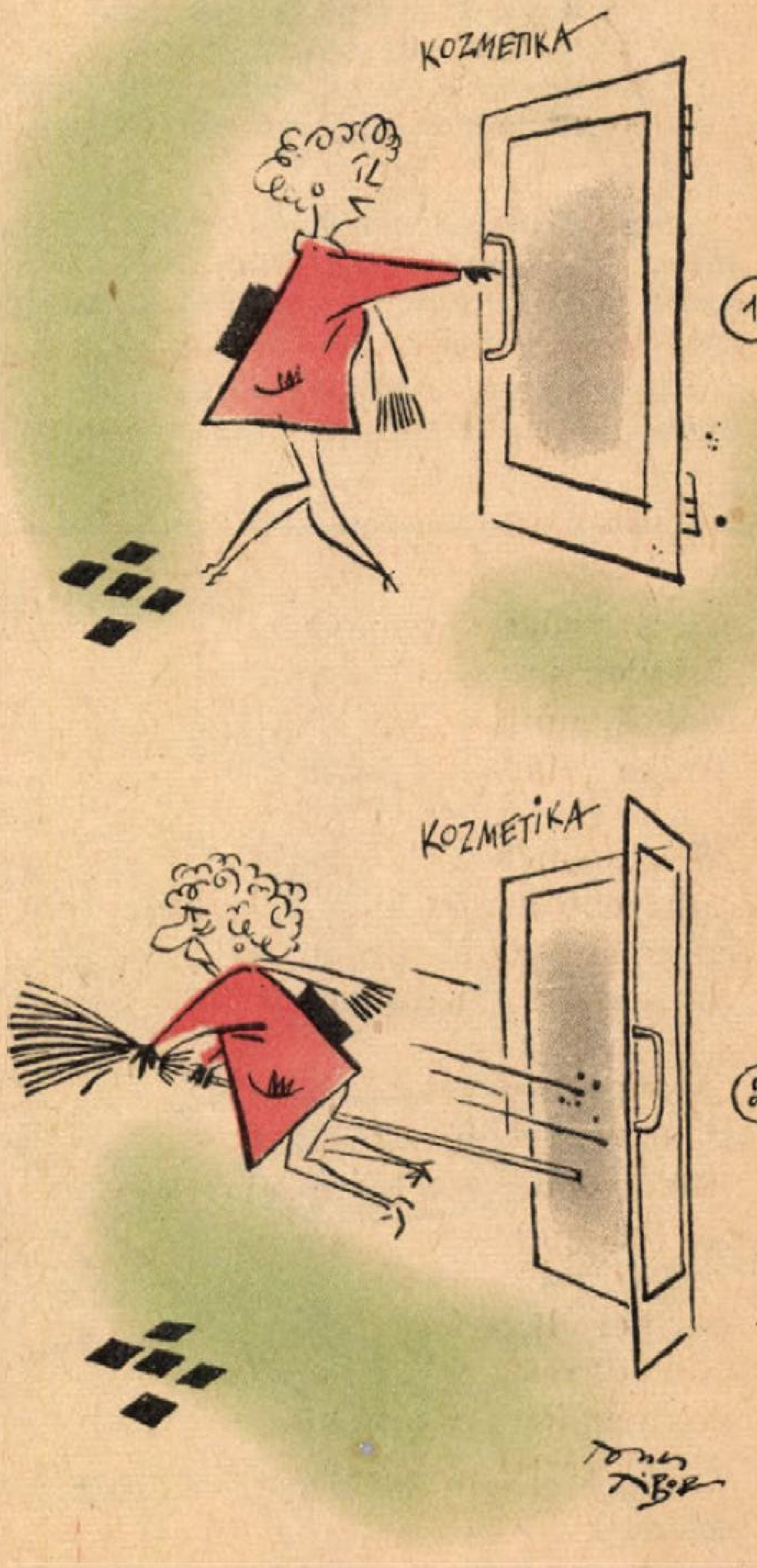
— Honnan tudjam? Hiszen még azt se tudom, hogy kivel beszéltem.

(Fordította: P. L.)

Tavaszi történet

Kontármunka

Le a bürokráciával!...

FINOM KIS KULTÚRCIKK!

Kormányzó úr fehér lován,
Áldás szállt a nyomába.
Térdig járt a honvédekkel
A sok őszi rózsába.

Ezt a kis dalt egy kacsa és egy sárga bajszú egér adta elő lányom bábszínpadán. Az előadást azonnal leállítottam. Lányom kétségbeesetten bőgött, tiltakozott az adminisztratív intézkedés ellen. Bizonygatta, hogy intézkedésemmel nem ért egyet, s kénytelen lesz ellenem bejelentést tenni a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár 7. sz. fiókjánál.

Diadalmasan lobogtatta Lakatos Emília székesfővárosi óvónő „Bábszínház" című könyvét, melyet a Szabó Ervin Könyvtár 1949-ben szerzett be, bizonyára nem kis fáradsággal.

A „Bábszínház"-at Pápán adta ki a „Szent Antal" Könyvkiadó (1941). Nyomatott a „Keresztény Nemzeti Nyomdavállalat RT" üzemében. Minden jog a szerzőé, kinek érdemeiről az előszó így emlékezik meg:

„A szerző napsugárból és harmatból gyúrta művét. Ez kell az amúgy is mostoha sorsban nyíló apró magyar lelkeknek... Ne feledjük, ha síró aprónépre vetődik fentről az Isten atyai szeme: felhők takarják el a napot, de ha mosolygó, kacagó gyermeket lát, kisüt a nap az égen!"

De visszatérve a térdig őszirózsában járó kormányzó úrhoz, az idézett versrészlet özv. Strobenz Béláné „Kis magyarok párbeszéde" c., bábszínházra feldolgozott művéből származik. Szerepelnek benne: magyar kisleány, ikrek plusz egy fő huszár, kik a továbbiakban is a fehérlovas Hadúrról énekelnek.

Érdekes a „Jutka és Gyurka játszanak" című légoltalmi bábjáték is, amelyben megtanítják Jutkát és Gyurkát egy szép magyar nótára:

Ezt már nektek is illik tudni,
Ha szirénát halljuk búgni,
Bárhol vagy, ilyenkor nincs jobb hely,
Mint a legközelebb eső óvóhely, óvóhely.

Több napsugárból és harmatból gyúrt hazafias bábjáték kinyomtatására már nem került sor, nyilván azért, mert a fehér lovon jött kormányzó úr szőnyegbe csavarva nyugatra távozott.

Istenáldotta emlékét kegyelettel őrzi 1961-ben a Szabó Ervin Könyvtár 0122.416. számú könyve.

(Vári)

Megtalpalt talponálló

A Belváros peremén, a Kecskeméti utca 4-ben, tavaly megszüntettek egy tetőtől talpig talponállót. Ezt mindenki helyeselte, főleg a házbeliek, akiknek fülét gyakran sértegették az italbolt törzsvendégeinek disszonáns kurjongatásai. A hírhedt talponálló tavaly az V. kerületi Vendéglátóipar kifürkészhetetlen akaratából

jobblétre szenderült, azaz átépítették. Ebből kitalálható, hogy nem a Széchényi-könyvtár fiókja létesült a helyén, hanem kulturált vendéglátóipari üzemegység „Kis Imbisz büfé" néven és neonfényekkel. Átépítése sokáig tartott, és sokba kerülhetett, de megérte. A helyiség egészen más lett. Beépített bútorok nincsenek ugyan, de beépített részegek annál inkább. Az „átprofilírozott" talponállóban minden új, csak a törzsvendégek a régiek. A különbség mindössze az, hogy most neonfény mellett isszák le magukat. Annak ellenére, hogy a „Kis Imbisz büfé" gyönyörű festésű falán tábla díszeleg, amelyen fekete alapon aranybetűkkel ez áll: „Ittas egyént nem szolgálunk ki."

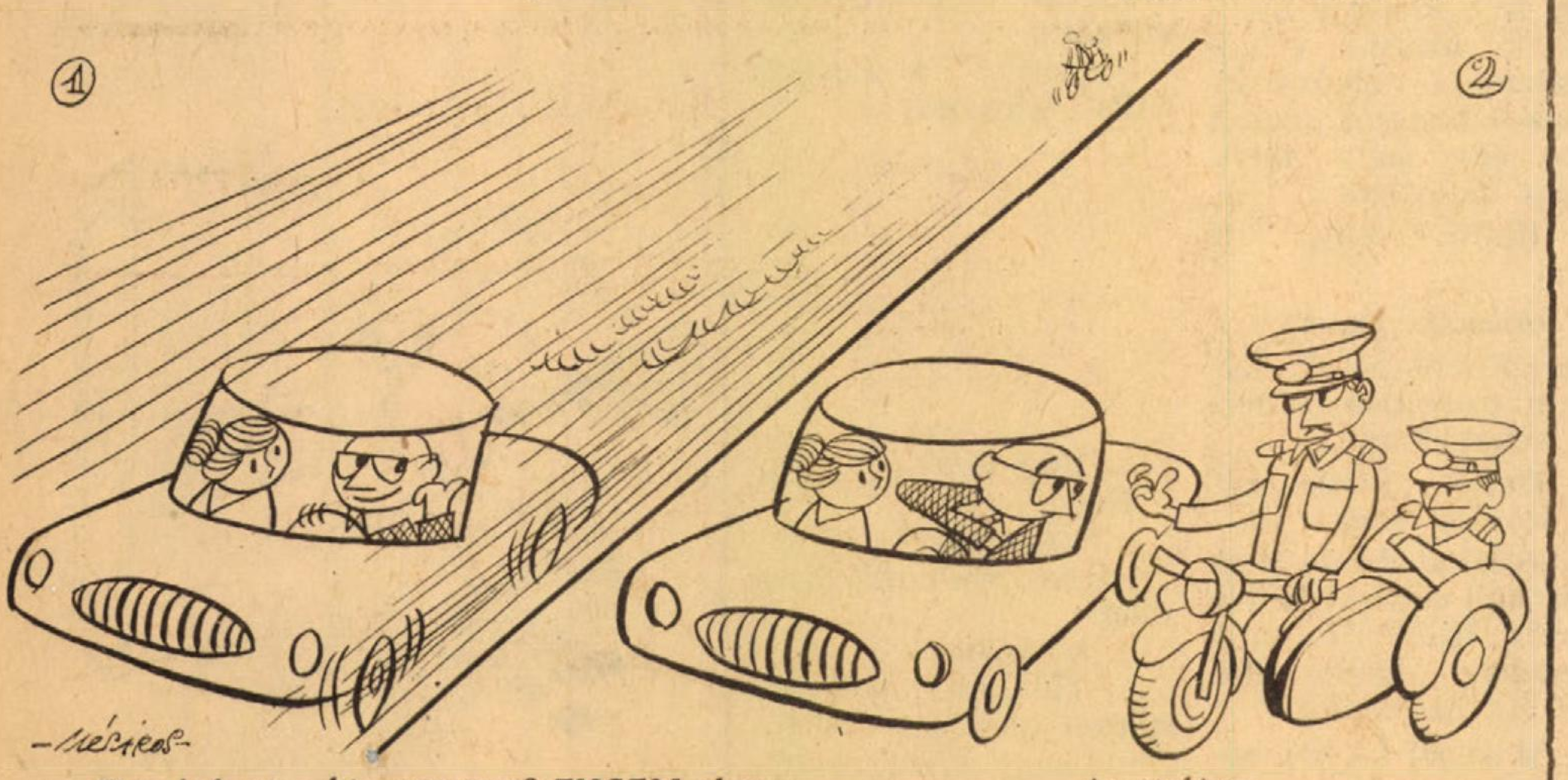
Sajnos, az aranybetűs felírás nem aranyigazság, mert ezt az ittas egyének nem nagyon respektálják. Miért? Mert kis imbiszek helyett inkább nagyfröccsöket fogyasztanak.

Ezek szerint az átalakított volt talponálló ma is csak úgy áll a talpán, mint hajdani törzsvendégei, éjfél előtt öt fröccsel.

(h. f.)

Újdonsült vezető

Mészáros András rajza

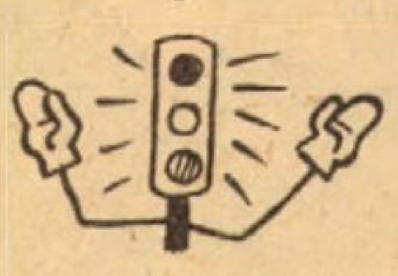
– Figyeled azt a kis motorost? ENGEM akar utolérni!!

... és utolérte ...

PÉCSI MOZAIK

Villanyrendőr

A Bajcsy Zsilinszky és a Rákóczi utca sarkán – 10–15 lépés lehet a két gyalogjáró között – villanyrendőr irányítja a forgalmat. Mire a legbüszkébbek a pécsiek? Talán a Mecsekre, a Zsolnai Porcelángyárra, a székesegyházra? Nem! Kérdezz meg egy pécsi őslakost, és büszkén rávágja: – A villanyrendőrre! ...

Libresso

Egyre több a szép, hipermodern eszpresszó, és mindenütt remek kávét mérnek – forint alátét nélkül. De a legeredetibb kétségtelenül a Libresso. (Pesten is volt egy hasonló a Párizsi utcában, de visszavedlett eszpresszóvá.) Könyvespolcon a legfrissebb könyvújdonságok, az asztalokon új folyóiratok, és illatos fekete mellett olvashatsz, akár záróráig. A csend olyan, mint a British Museum olvasótermében. Ha rágyújtasz, a vendégek gyufád sercenésére szemrehányó tekintetekkel néznek fel olvasmányaikból. A csend tehát olyan, mint a British Museumban. De azt hiszem, ott aligha mérnek ilyen jó kávét, mint itt ...

Fehér kenyér

A Nádor éttermének specialitása a hófehér kenyér. Egyszerű, mint a Kolumbus tojása, hófehér lisztből sütik, ízes, ropogós. Pesten is örülnének a néha „fáradt kenyeret" élvező vendégek. Olyan remek az íze, hogy az ember így rendeli meg ebédjét:

– Hozzon vagy két karéj fehérkenyeret és mellé valami húst is ...

Olympia

Egész Pécs az olimpia lázában ég, szombaton mutatták be ugyanis a Nemzeti Színházban Molnár Ferenc Olympiáját. Mi nem izgultunk. Végre egy nyugodt olimpia lesz. A győzelmi emelvényen – Krencsey Marianne, Tomanek Nándor vagy Takács Margit – mindenképpen magyarok fognak állni ...

Tardos Péter

Élveteg odaliszkok

Olvasom az újságban, hogy harcot indítottak a giccses porcelánfigurák ellen. Kiadták a jelszót: le a pitiző farkaskutyákkal, a tirolinadrágos kiskecskékkel, a piros szájú élveteg odaliszkokkal!

Igen ám, de azt is olvasom az újságban, hogy milliós raktárkészleteink vannak ezekből a jó ízlést sértő tárgyakból. Sőt! Még importálunk is! Ezeket el kell adni, mondja a kereskedelem. Éljenek a pitiző farkaskutyák, a tirolinadrágos kiskecskék, a piros szájú élveteg odaliszkok!

A probléma tehát ez: úgy kell eladni ezeket a csodálatos porcelán tárgyakat, hogy a vevők ne vegyék meg ezeket az ízlést rontó vackokat, de minél több fogyjon ezekből a szép holmikból, amelyek csak elcsúfítják a lakást. Tehát rá-le kell beszélni a vevőket; oda kell hatni, hogy a vevők undorral elforduljanak a tirolinadrágos kiskecskéktől – a pénztár felé, ahol kifizethetik az élveteg odaliszkot; ne adjunk el egyetlen darabot se, csak kettőt; magyarázzuk meg a vevőknek, hogy ezek a pitiző farkaskutyák giccsesek, valódi giccsipari munkák, a lakás díszei, kedves ajándék fiataloknak, öregeknek.

Mi itt a megoldás?

A kereskedelemnek el kell adnia az árut, de úgy, hogy közben harcolhasson is a giccs ellen. Úgy kell megoldani a problémát, hogy a kecske is jóllakjék, és a káposztát is eladják.

Átérezve a kereskedelem gondjait, törtem a fejem: mit lehet itt csinálni? Aztán eszembe jutott: minden eladónak álbajuszt és álszakállt kellene magánál hordania. A pult mögött állva, minden ékesszólását latbavetve, dicsérnie kellene a vevő előtt az odaliszkot:

– Tessék nézni ezt a finom kis nippet! Csupa báj, kellem, finomság! Rodin se csinálhatta volna még szebben... Esküszöm, nincs szívem odaadni, annyira a szívemhez nőtt... Valódi neobarokkoko! Mintha élne! Hol kap uraságod 140 forintért két ilyen combot? Egy percig se gondolkozzék! Írhatom a blokkot?

Ezek után az eladó kijönne a pult mögül, és úgy, hogy a vevő ne lássa, felragasztaná az álbajuszt és az álszakállt, és azt mondaná:

– Pfuj! Csak nem akarja megvenni ezt a szemetet? Ezt a porfogót? Ezt a kispolgári giccset? Meg van maga őrülve?

Aztán le az álbajusszal, le az álszakállal, és vissza a pult mögé:

– Ne hallgasson rá, uram! Ez egy remekmű! Írhatom a blokkot?

Álbajusz fel, álszakáll fel!

– Kár a pénzért! Vegyen inkább füstölt halat!...

És így tovább, és így tovább.

Belátom, ez a megoldás kissé bonyolult, és sok esetben öntudathasadáshoz vezetne. Rögtön eszembe jutott egy jobb megoldás.

Hadd jöjjön a vevő, hadd vegye meg a piros szájú élveteg odaliszkot a pénzéért, de amikor kimegy a boltból, egy elmés szerkezettel gáncsoljuk el, és ha a nipp ripityára tört, vigasztaljuk meg az illetőt:

– Ne sajnálja, nem kár érte...

Ötletemet ingyen bocsátom a kereskedelem rendelkezésére.

(mikes)

TURISTA SZÁLLODA LESZ A CITADELLÁBÓL
– Az ebéd tálalva van!

A LEGELŐZÉKENYEBB FIZETŐVENDÉGLÁTÓ
— Tessék parancsolni, a kislányom mindjárt hozza a fuvolát is!...

SZAPORÍTJÁK A VÁROSNÉZŐ BUSZOKAT
– Ezzel hamarabb kijutok a Ságvári-ligetbe!

Ajándék az űrből

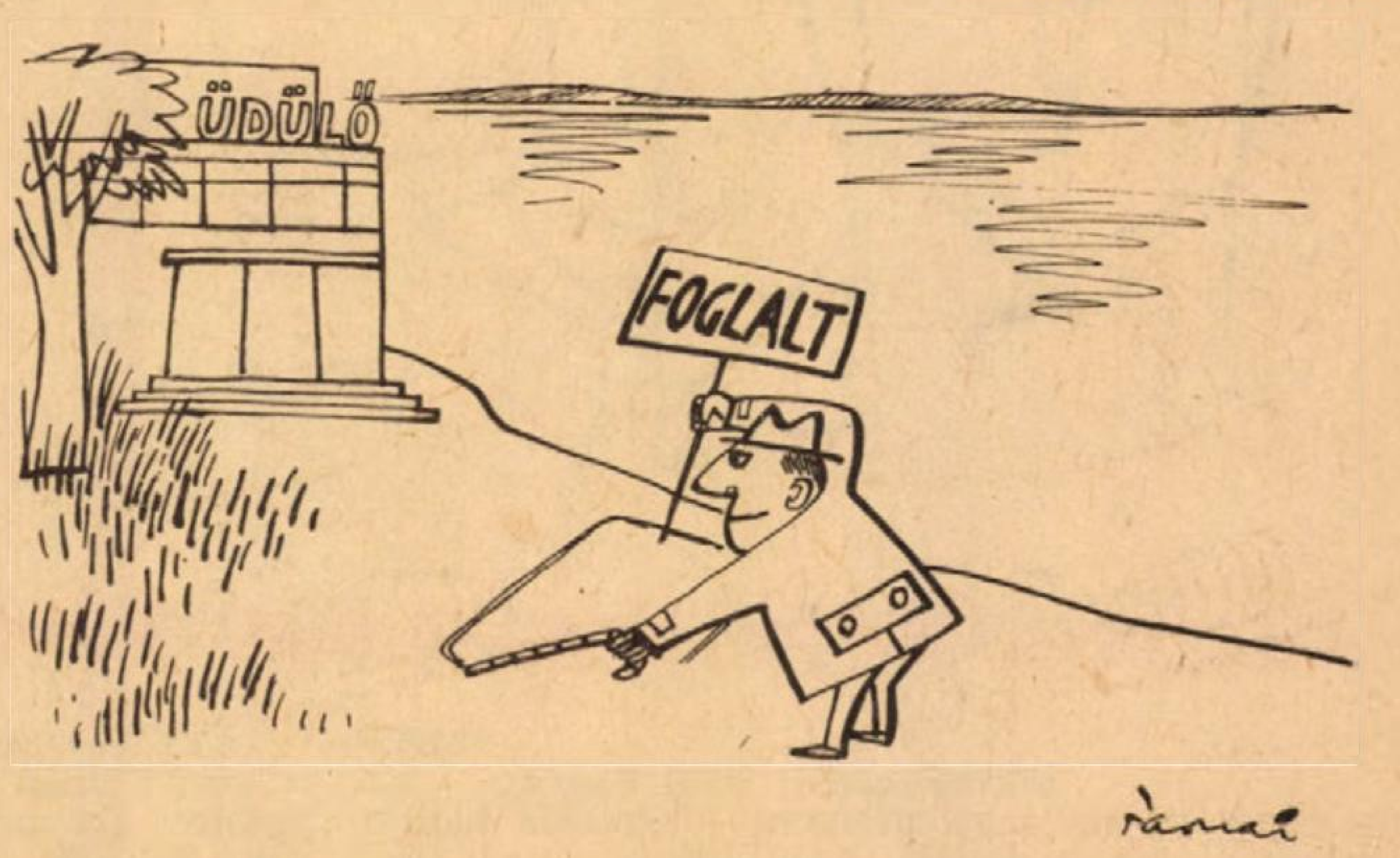
Gerő Sándor rajza

– Na, mit hoztam nektek, gyerekek?

Előrelátó ember

Várnai György rajza

Egy amerikai gyakorlótéren

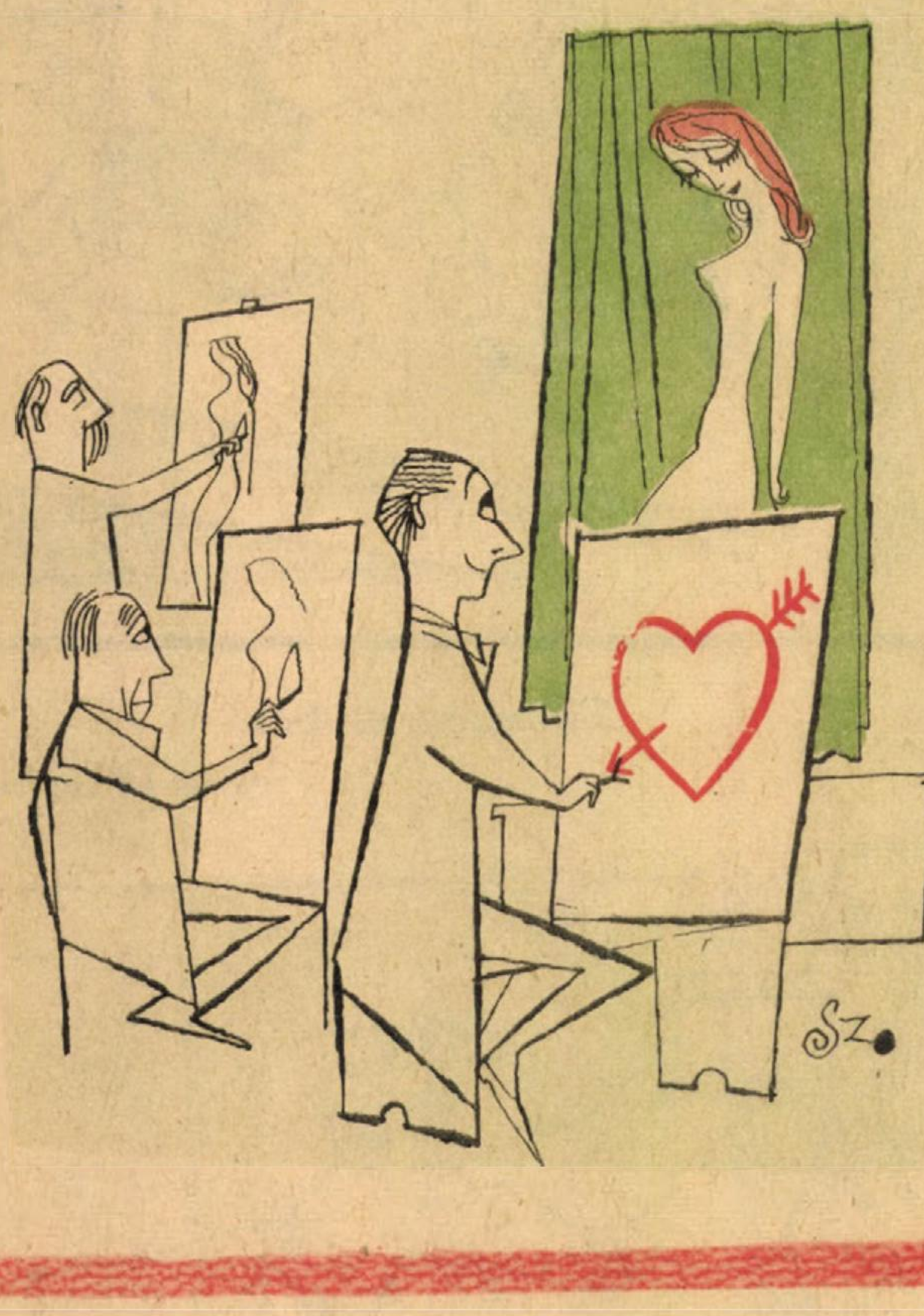
Erdei Sándor rajza

– Hát a maga fegyvere hol van?
– Kubában, az elkobzott fegyverek kiállításán.

Tavasz a képzőművészeti szakkörben

Szűr-Szabó József rajza

PERSPEKTIVA

Közeledik az idő, amikor a villamoson, trolin, buszon nem lesz kalauz, csak egy persely, amelybe az utas bedobja a viteldíjat. Más jele is van egyes foglalkozási ágak megszűnésének.

Tegnap például cédulát találtam levélszekrényemben, amelyen felszólítottak, hogy írjam le, és hagyjam a házfelügyelőnél gáz- és villanyórám állását. Így lettem gázleolvasó.

A politechnikai oktatás egyre jobban fejlődik. Kis unokaöcsém minden elektromos és vízügyi javítást elvégez. Néhány év és nem kell villany-, sem pedig vízvezetékszerelő.

Az önkiszolgáló boltok is tökéletesednek. Az ellenőrzés feleslegessé válik, sőt pénztárosra sem lesz szükség. A vevő beteszi a százast a pénztárba, és kiveszi belőle a visszajáró pénzt.

A kórházak élete is megváltozik. Már az általános iskolákban is tanítani fogják a sebészetet. A beteg bemegy a kórházba, a műtőasztalra szíjazza magát, elvégzi a műtétet, és így feleslegessé válik a sebész.

A bűnöző önmagát fogja elítélni, besétál a börtönbe, és ha ott jól viseli magát, feltételes szabadságra megy.

Az anyakönyvvezető intézménye is megszűnik. A fiú beleszeret a lányba, megkérdezi, viszonozza-e a szerelmet? A lány igent mond, szerencsét kívánnak egymásnak, és már szabad is a szerelem. Persze, ez nem is lesz olyan nagy újítás. Egyesek szerint már a múltban is előfordult ilyesmi. Jó pár ezer éve . . .

Még a bürokrácia sem marad a régi. Az ügyfél maga iktatja az iratot, láttamozza, szignálja, kevés okmánybélyeget tesz rá, leletezi, azután elutasítja.

Végül káromkodni kezd, és alaposan lehordja önmagát.

(palásti)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.1472 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.